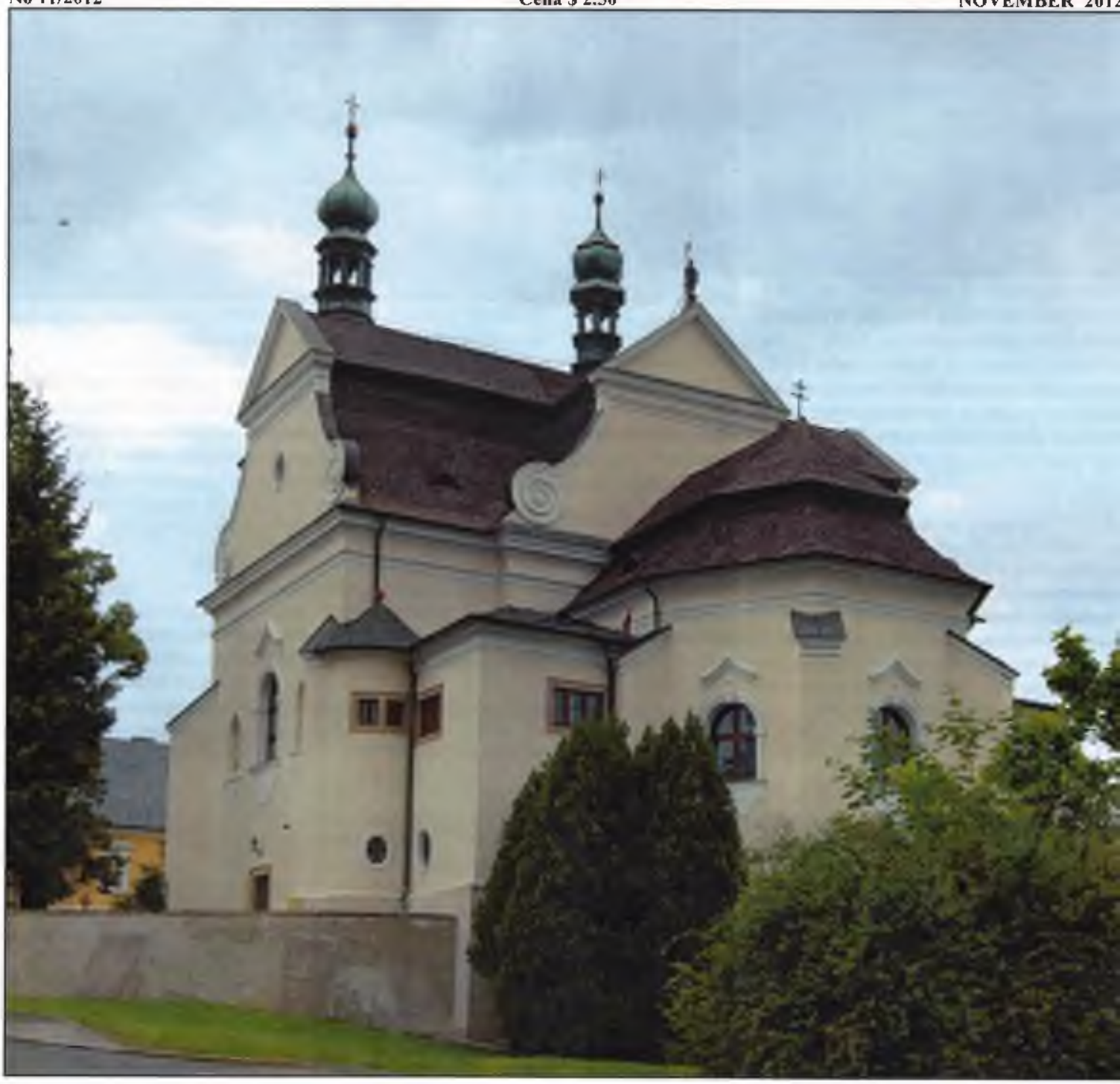
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2012 Cena $ 2.50 NOVEMBER 2012

Kostel sv. Martina v Buchlovicích

Buchlovice se nacházejí 10 km západně od Uherského Hradiště na úpatí Chřibů. Turistům je známý zvláště zdejší barokní zámek z počátku 18. století a nedaleký hrad Buchlov z první poloviny 13. století.

I když nejstarší archeologické nálezy z okolí ukazují na osídlení tohoto místa již ve starší době kamenné, jeho skutečná historie začíná až ve středověku. Staří historikové se domnívali, že kolem roku 974 bylo v Buchlovicích sídlo moravských biskupů, avšak tuto domněnku nelze ničím potvrdit. Podle historika Řehoře Wolného byl začátkem 13. století postaven na návrší u vsi dřevěný kostel zasvěcený sv. Martinovi. V té době Buchlovice osidlovali Němci z Rakous.

Podací neboli patronátní právo jmenovat ke kostelu faráře patřilo zprvu místním zemanům a vladykům, od roku 1540 pak majitelům buchlovského panství. První zpráva o tomto právu je doložena v zemských deskách roku 1398, kdy Herbort z Buchlovic prodal zdejší dvůr s podílem na farním patronátu Ješkovi ze Šternberka a z Lukova. K roku 1412 už známe i jméno buchlovického katolického faráře, jímž byl jistý Benedikt.

V průběhu 16. století ztratil kostel v obci svůj význam a fara zůstala neobsazena. Drtivá většina obyvatel buchlovského panství, společně se svou vrchností, se totiž hlásila k víře Jednoty bratrské. Krátce před rokem 1550 vznikl v obci nový kostel – bratrský sbor s příslušnou školou, který byl později, v období protireformace, zasvěcen sv. Alžbětě a za císaře Josefa II. zrušen.

V době působení Českých bratří v Buchlovicích kostel sv. Martina zcela zchátral a po návratu katolíků bylo třeba postavit kostel nový. Na místě starého byl nynější raně barokní kostel vystavěn v letech 1640 - 1643. Nechal ho postavit majitel panství Milota ze Zástřizl, potomek protestantských rodičů, který konvertoval ke katolické církvi.

Jednolodní kostel s čelní průchodní věží a jednoduchou valenou klenbou byl vysvěcen roku 1644 olomouckým světícím biskupem Karasem a ve své podobě zůstal nezměněn až do 20. století. Během těchto let se ale počet farníků rozrostl z původních 942 v roce 1644 na více než čtyřnásobek na konci 19. století a kostel svou velikostí nestačil. Zásluhou faráře Jaroslava Zatloukala, farníků a majitele buchlovského velkostatku Leopolda Berchtolda byl v letech 1920 - 22 kostel opraven a rozšířen na dvojnásobnou kapacitu. Podle plánů uherskohradišťského architekta Dominika Feye byla hlavní loď prodložena novou příčnou lodí. Obnovený kostel vysvětil 18. června 1922 olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan.

Interiér kostela sv. Martina v Buchlovicích

Kostelu sv. Martina dominuje hranolová věž v západním průčelí. Má novější cibulovou střechu s původně šindelovou lucernou z roku 1806, která je dnes pokryta měděným plechem. Na věži jsou čtyři zvony, které pocházejí z let 1519, 1680, 1686 a 1754. Průčelí boční lodě doplňují monumentální plastiky světců sv. Petra a Pavla z roku 1748 od sochaře Ondřeje Zahnera. Sochy byly původně vytvořeny pro niky barokní fasády katedrály sv. Petra a Pavla v Brně.

Vnitřní zařízení kostela je z barokního období i doby pozdější. Hlavní oltář je doplněn zajímavou kopií obrazu sv. Martina malíře Van Dycka od malíře Karla Žádníka. Boční oltáře Panny Marie a Jana Nepomuckého zhotovil brněnský řezbář Ondřej Schweigl. Soubor jedenácti Raabových obrazů byl zakoupen ze zrušeného velehradského kláštera. Do zdí chrámové lodě je zasazeno sedm náhrobků, které nesou znaky Zástřizlů a Petřvaldů. Náhrobky pocházejí z kaple sv. Alžběty.

V bezprostřední blízkosti kostela se nachází fara, která byla postavena ve stylu venkovského baroka v sedmdesátých letech 17. století. Později k ní přibyly v zadním traktu hospodářské budovy s dvorem. Až do konce čtyřicátých let 20. století v ní žil kněz a často i dva kaplani. Nejznámějším zdejším knězem byl malíř a grafik Arnošt Hrabal, jehož práce opěvují krásu zdejší krajiny.

Svátek sv. Martina se slaví 11. listopadu a hlavní pouť ve zdejším kostele bývá následující neděli.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Martina v Buchlovicích

Svatý Martin

Martin se narodil na přelomu let 316 - 317 v římském posádkovém
něstě Sabaria v Panonii (dnešní Szombathely v Mad'arsku). Jeho otec
yl vyšší římský důstojník a tak i jeho syn se měl stát vojákem, což v té
obě zaručovalo finanční zabezpečení a úctu až do konce života. Když
yl hochem jeho otce přeložili do Pavie v severní Itálii. Zde Martin
tudoval a pomýšlel i na vysokoškolské studium. Avšak v jeho patnácti
etech otec rozhodl a přinutil ho stát se vojákem.

V době Martinova narození bylo již tři roky povoleno křesťanské vy-
nání. Jeho rodiče však byli pohané a hlavně otec uctíval staré římské
radice. Jako vojáka jej přeložili do Amiens v severní Galii (Francii).
Iam se mu stala příhoda, jež jej od té doby symbolizuje.

Za temné zimní noci projížděl Martin městem a kontroloval vojenské
lídky. Na ulici uviděl polonahého žebráka, který jej poprosil o almuž-
u. Ale Martin peníze neměl a tak chtěl alespoň ubožáka ochránit před
imou. Mečem tedy přeťal svůj vojenský plášť na polovici a jednu
laroval žebrákovi. Následující noci se Martinovi zjevil ve snu Kristus s
olovicí jeho pláště... A tak na Velkou noc roku 339 (to mu bylo asi 22
i 23 let) přijal křest a chtěl svůj život zasvětit službě Bohu. Ale jako
len císařské gardy nemohl jen tak opustit vojsko. Musel ještě odsloužit
si 15 let než dosáhl důstojnické hodnosti.

V roce 354 se zúčastnil vojenského tažení proti německým Alema-
ům. Bylo zvykem, že před útokem dostali vojáci zvláštní částku peněz.
Martin tuto prémii nepřijal a oznámil svému veliteli, že chce vojsko na-
ždy opustit, neboť jak sám řekl: jako vojáku Kristovu mu není dovole-
o bojovat zbraní. Velitel jej prohlásil za zrádce a zbabělce. Martin se
šak nabídl, že půjde proti nepříteli před vojskem jen s křížem. Stalo se
k boji vůbec nedošlo, naopak přijeli němečtí poslové s nabídkou míru.
Všichni v tom viděli zázrak a tak byl Martin propuštěn z vojska.

Odešel tedy do Poitiers v západní Galii. V té době tam byl biskupem
vatý Hilar, o kterém Martin už kdysi slyšel vyprávět. Biskup ho vřele
řijal a chtěl vysvětit na diakona, což Martin odmítl. Hilar jej tedy
stanovil za exorcistu, což byl nižší stupeň duchovní služby, kde se
ohl hlouběji vzdělávat v církevní službě a vědě.

Jedné noci měl Martin opět sen, který viděl jako Boží pokyn - měl
iskat pro křesťanství své již velmi staré rodiče. Odešel tedy do Panonie,
le podařilo se mu přesvědčit pouze matku. Zde se nepohodl s místními
irkevními bludaři a tak odešel do Milána, kde ho zastihla zpráva, že
iskup Hilar z Poitiers je ve vyhnanství v daleké Frygii. Zůstal tedy v
Miláně a na okraji města žil jako poustevník do té doby, než jej biskup
uxentius vyhnal. Martin odešel do Ligurie, kde žil s přítelem - knězem
a ostrově Gallinaria jako poustevník.

Začátkem roku 360 se dozvěděl, že biskup Hilar se vrací z vyhnanství
tak se rychle vypravil do Říma. Zde ho již nezastihl a tak spěchal do
oitiers. Hilar jej vysvětil za diakona a později pravděpodobně i na
něze. Martin však nezůstal ve městě, ale žil v jeho okolí opět jako pou-
tevník. Stal se velmi známým a tak se k němu zanedlouho připojilo ví-
e společníků a důsledkem toho bylo založení kláštera Liguge (což je
nes nejstarší známý klášter v západní Evropě).

V té době se začaly při Martinových modlitbách dít zázraky a pověsti
tom se rychle rozšířily. Když v roce 371 v městě Tours zemřel biskup
ibor, místní duchovní se na Martina obrátili s žádostí, aby převzal post
iskupa. Martin se jejich přání vzpouzel (dokonce se prý ukryl v husinci
ezi husy, které ho však prozradily svým kejháním), ale byl udolán
lovy i činy a nakonec (asi 4.července) vysvěcen za biskupa v Tours.

Zvláštností Martinova biskupského působení bylo, že kromě obvyk-
ých povinností chodil jako misionář za venkovským obyvatelstvem.
ledaleko Tours, v Marmoutier, založil středisko na výchovu ducho-
enstva, kde se klerici připravovali na působení mezi lidem.

Svatý Martin

Obraz z hlavního oltáře kostela v Buchlovicích

Tato apoštolská činnost Martina zasáhla velkou část Galie. Zaváděl do života novinky, jež měly pro křesťanství a jeho rozvoj velký význam. Bylo to například zakládání venkovských farností a zvyk tyto diecéze navštěvovat. Martin každý rok navštívil všechny farnosti biskupství. Cestoval na oslíkovi, lodí nebo pěšky. Ve farnostech přebýval a spával v sakristii v kostele. Vždy ho doprovázelo několik mnichů a klerik. Během svých cest po venkově, kde se dalo, zakládal malé venkovské kláštery, které se staly středisky křesťanského života na venkově. Tento druh malých asketických komunit se pak rozšířil po francouzském venkově především ve 4. a 5. století. Životopisci připisují Martinovi zázraky, kterými uzdravoval posedlé zlým duchem, malomocné a dokonce i křísil mrtvé...Zastával se nespravedlivě vězněných a odsouzených lidí a ve jménu lidskosti a křesťanské spravedlnosti se odvážil jít intervenovat k císaři Valentianovi i Maximovi.

Skutečností je, že nebránil násilnému boření pohanských oltářů, ale spolu s papežem sv. Siriciem a sv. Ambrožem se postavil proti rozsudkům smrti za údajné čarodějnictví. Ve vyšším věku se setkal s mnoha protivenstvími, jedním z jeho kritiků byl sv. Brikcius.

Martin, biskup Tourský, se dožil požehnaných 80 let. Zemřel 8. listopadu roku 397 při pastorizační návštěvě na venkovské farnosti v Candes a tak jeho tělo převezli po řece Loire do Tours. Zde byl 11. listopadu, za velké slávy - v čele pohřebního průvodu kráčelo dva tisíce mnichů a Bohu zasvěcených panen - a velkého množství lidu, na hřbitově za městem pochován do jednoduchého hrobu mezi ostatní věřící tak, jak si to sám přál. Později byla nad jeho hrobem postavena a jemu zasvěcena bazilika.

Svatému Martinovi bylo ve Francii zasvěceno 3600 kostelů a kláštern. Velké úcty se dočkal v Itálii, Německu, Rakousku i jinde. Na Slovensku je mu zasvěcen dóm v Bratislavě a katedrála ve Spišské Kapitule. V Praze na Vyšehradě se nachází rotunda svatého Martina ze druhé poloviny 11. století.

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 18.listopadu 2012

1. ČTENÍ - Dan 12, 1-3

Čtení z knihy proroka Daniela.

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě naveky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. ČTENÍ - Žid 10, 11-14. 18

Čtení z listu Židům.

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, 'až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož'. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

EVANGELIUM - Mk 13, 24-32

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec."

Slavnost Krista Krále - 25.listopadu 2012

1. ČTENÍ - Dan 7, 13-14

Čtení z knihy proroka Daniela.

Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. ČTENÍ - Zj 1, 5-8

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil našich hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

EVANGELIUM - Jan 18, 33b-37

Slova svatého evangelia podle Jana.

Pilát řekl Ježíšovi: „Ty jsi židovský král?" Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?" Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?" Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud." Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?" Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas."

1.neděle adventní - 2.prosince 2012

1. ČTENÍ - Jer 33, 14-16

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost."

2. ČTENÍ - 1 Sol 3,12 - 4,2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

EVANGELIUM - Lk 21,25-28.34-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den soudu nezastihl znenadání; přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka."

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8.prosince 2012

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel.

2.neděle adventní - 9.prosince 2012

1. ČTENÍ - Bar 5, 1-9

Čtení z knihy proroka Barucha.

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha „Pokoj spravedlnosti" a „Vznešenost bázně Boží". Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho vyprýští.

2. ČTENÍ - Flp 1, 4-6. 8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, přivede ho ke konci ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

EVANGELIUM - Lk 3, 1-6

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu."

3.neděle adventní - 16.prosince 2012

1. ČTENÍ - Sof 3, 14-18a

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Jásej, siónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Sióne, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina vítěz; nad tebou bude plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jako za dnů shromáždění.

2. ČTENÍ - Flp 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakuji: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

EVANGELIUM - Lk 3, 10-18

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?" Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně." Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?" On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno." I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?" Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem." Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlátě a pšenici uložil na sýpce: plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným." Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. října 2012

Politické události

Krajské volby vyhrála ČSSD, komunisté mohou mít poprvé hejtmana

Vládní strany ve volbách, konaných 12. a 13. října, propadly. Sociální demokraté uspěli v devíti krajích, oproti třinácti v roce 2008. Naopak komunisté si výrazně polepšili. Zvítězili ve dvou krajích a mohou mít poprvé také hejtmana. Zbylé dva regiony připadly ODS a Starostům pro Liberecký kraj. Celková volební účast byla 36,9 %. V celorepublikovém součtu získala ČSSD nejvíce procent, celkem 23,6. Zvítězila v kraji Středočeském, Jihomoravském, Moravskoslezském, Jihočeském, Královéhradeckém, Pardubickém, Zlínském, Olomouckém a na Vysočině. „Lidé jasně ukázali, že si nepřejí po šesti letech vládnutí návrat pravicových stran s jejich privatizačními programy," řekl předseda sociálních demokratů Bohuslav Sobotka v České televizi v pořadu Otázky Václava Moravce. Zároveň však také přiznal, že není spokojen s výsledkem v Ústeckém a Libereckém kraji, ve kterých ČSSD nejvíce ztratila. „Očekávám rezignaci předsedů krajských organizací na Ústecku a Liberecku," řekl Sobotka. I když strana volby vyhrála, proti minulým ztratila přibližně 400 tisíc hlasů a 75 mandátů. Předseda poslaneckého klubu Jeroným Tejc předběžně deklaroval, že je pro něj nepřípustné, aby se na vládnutí v krajích podílela ODS. Druzí, se ziskem 20,4 %, skončili komunisté, kteří v Ústeckém a Karlovarském kraji dokonce zvítězili. Proti předchozímu období si polepšili o 100 tisíc hlasů a 68 mandátů. „Nastává nová etapa odpovědnosti KSČM," konstatoval předseda strany Vojtěch Filip. Vzhledem k vysokému procentnímu podílu je pravděpodobné, že komunisté už budou členy rad krajů a ve dvou regionech obsadí poprvé také post hejtmana – zřejmě v Ústeckém kraji. Naopak jako propad hodnotí výsledky voleb strany pravicové. Vládní ODS získala celkově 12,3 % a zvítězila jen v Plzeňském kraji, ale ani tam vládnout patrně nebude. Většinu totiž mají po sečtení výsledků sociální demokraté s komunisty. „Se špatným výsledkem jsem počítal. Můj odhad byl mezi 12 až 15 procenty," reagoval šéf občanských demokratů Petr Nečas. Straně ubyla téměř polovina voličů a místo 180 má jen 102 mandátů. Výsledek voleb je jasný a srozumitelný a každý si z něj musí učinit závěr, vzkázal z Hradu prezident Václav Klaus. Nad hranici volitelnosti se celorepublikově dostala ještě KDU – ČSL a TOP 09 se STAN.

ČSSD má historicky nejvíce křesel v Senátu

Mimořádným úspěchem opozice skončilo první kolo senátních voleb, které proběhlo 12. a 13. října. Druhé kolo senátních voleb, které se konalo o týden později, rozhodlo o levicové převaze v horní komoře parlamentu na další dva roky. Volby dopadly podle očekávání, uspěly opoziční strany. ČSSD získala 13 mandátů a bude mít v historii Senátu nejsilnější klub (46). Spolu s KSČM, která obhájila jeden mandát a má dva senátory, a se senátorem Vladimírem Drymlem (SPOZ, dříve ČSSD) dosahuje na ústavní většinu - 49 mandátů. Naopak nejsilnější vládní strana ODS se ziskem pouhých čtyř křesel, z toho dvou v Praze, bude mít nejméně senátorů od vzniku horní komory (15). To, že strany, které jsou zrovna u moci, nebyly v senátních volbách příliš úspěšné, není překvapením. Vládní strany se navíc před volbami neshodly na společných jménech, a tak například jediní dva kandidáti politického tandemu TOP 09+ STAN se v druhém kole střetli s kandidáty ODS, nakonec uspěl jen jeden zástupce TOP 09. Nejvíce procent (74,4) získal bojem proti korupci proslavený Libor Michálek, nestraník s podporou SZ, KDU-ČSL a České pirátské strany. Muž, který upozornil na nekalé praktiky na ministerstvu životního prostředí vlády Petra Nečase, se podle iDnes.cz nechal slyšet: „Senátní volby beru jako příležitost ukázat, že existuje alternativa ke stranám ČSSD a ODS". Výrazným úspěchem skončily volby také pro bývalou místopředsedkyni Ústavního soudu Elišku Wagnerovou, nezávislou kandidátku SZ, která získala 73,8 %. Překvapením letošních voleb a to nejen těch senátních byli komunisté. Před volbami měli v horní komoře pouze dva zástupce, z nichž jeden mandát obhajoval. Do druhého kola ale jejich voliči vyslali hned 12 kandidátů, což signalizovalo posun velké části levicových voličů ke krajní levici. Dokonce i v tradiční baště pravicových stran, v Praze, postoupil poprvé do druhého kola komunista - Jiří Dolejš. Nakonec zde svedl neúspěšný souboj s Danielou Filipiovou z ODS. „Jsem ráda, že jsem přesvědčila demokratické voliče, že přišli v druhém kole k volbám. Řada lidí mi říkala, že je teprve druhé kolo a stav po tom prvním vyburcoval, aby šli volit," řekla Filipiová. Obecně se úspěch ČSSD v letošních volbách často připisuje faktu, že proti KSČM je podpořili voliči ostatních stran a naopak v soubojích s ODS měli zase podporu levicových voličů. Volby do Senátu se obvykle těší malé účasti voličů, avšak letos to byla druhá nejnižší účast v historii. Přišlo pouhých 18,6 % voličů. Tím, že občané nejdou k volbám získávají nejvíce komunisté, kteří podle tradičních stranických úkolů jdou volit všichni.

Den D byl určen, Češi půjdou poprvé sami volit nového prezidenta 11. ledna

Předseda Senátu Milan Štěch vyhlásil termín přímé volby nového prezidenta České republiky. Stalo se tak bezprostředně poté, co zákon o přímé volbě nabyl účinnosti. Češi se tedy poprvé v historii vydají k volebním urnám, aby sami zvolili hlavu státu, a to ve dnech 11. a 12. ledna 2013. Štěch uvedl, že termín určil s ohledem na jarní prázdniny, které začínají 4. února. Podle něj je totiž vysoká pravděpodobnost druhého kola volby, jež bude následovat čtrnáct dní po kole prvním. V případě pozdějšího termínu prvního kola by druhé kolo kolidovalo právě s jarními prázdninami. Tomu se ale předseda Senátu chce vyhnout. „Chtěl jsem umožnit, aby přišlo volit co nejvíce lidí," řekl.

Schwarzenberg odstartoval svou volební kampaň

Přípravy prezidentských voleb jsou v plném proudu. Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg (TOP 09) oficiálně započal svou volební kampaň

19.října konferenci, ve které se snažil osvětlit své hlavní úkoly, pokud by se nakonec prezidentem opravdu stal. Schwarzenberg zmínil, že by rád vrátil postavení ČR v rámci Evropské unie i ve světě. „Celý život jsem důsledně hájil a hájím zájmy a dobré jméno České republiky v zahraničí jak na politické, tak na hospodářské úrovni. Soustředím se na posílení postavení a vlivu České republiky v rámci EU, především v procesu rozhodování o jejím budoucím uspořádání," řekl ministr zahraničí. Chtěl by do politiky dostat nové, morálně silné zástupce různých názorových proudů. Při svém projevu se odvolával na bývalého prezidenta Václava Havla, kterého označil za nedostižný vzor. Schwarzenberg byl do voleb nominován svou parlamentní stranou TOP 09, takže 50 tisíc podpisů sbírat nemusel.

O 50 tisíc podpisů se nemusel starat ani místopředseda ČSSD Jiří Dienstbier, který měl ve své straně dostatečnou podporu poslanců a senátorů. Místopředseda však chtěl mít podporu lidu, kterou nakonec získal. Dienstbier na na tiskové konferenci oznámil svůj program a strategie. Zájem o prezidentské křeslo přiznal také Tomio Okamura, který se tak rozhodl po svém vítězství v senátních volbách na Zlínsku. „Důvěra voličů pro mne znamená velký signál, že lidé stejně jako já chtějí radikální změny, více přímé demokracie," řekl Okamura. V senátních volbách získal 66,2 procenta hlasů, a porazil tak hejtmana Stanislava Mišáka (ČSSD). Okamura se prezentuje jako nestraník a spolupráci s politickými kluby prý neplánuje. Jan Fischer i přes rozpačité začátky nasbíral přes sto tisíc hlasů. Magické stotisícové hranici podpisů se přibližuje i Miloš Zeman a spolu s Fischerem je předvolebními průzkumy favorizují. Kromě Fischera, Zemana, Schwarzenberga, Dienstbiera se mezi osmi zatím známými kandidáty objevují jména místopředsedy Senátu Přemysla Sobotky (ODS), ekonoma Vladimíra Dlouhého, europoslankyně Zuzany Roithové (KDU-ČSL) a předsedkyně strany Suverenita Jany Bobošíkové.

Lety z Ruzyně patří minulosti. Letadla přistávají na Letišti Václava Havla

Ruzyňské letiště bylo přejmenováno na Letiště Václava Havla Praha. Stalo se tak 5. října, v den Havlových nedožitých 76. narozenin. S nápadem na přejmenování přišel bezprostředně po Havlově smrti slovenský režisér a producent Fero Fenič. Letiště podle něj symbolizuje život bez hranic a Havel byl prý nejvhodnější osobnost, podle které pojmenovat právě takové místo. Petici podepsalo přes 80 tisíc lidí, mezi nimiž byli například herec Jiří Bartoška či zpěvačka Marta Kubišová. Návrh se ale setkal i s negativními ohlasy a většinově mu nebyla nakloněna ani veřejnost. Ceremoniál začal v pátek 5. října v pravé poledne. Samotný proces přejmenovávaní ale začal již dříve, byly vyměněny nápisy nad terminály a také administrativní odvětví se dočkalo mnoha změn. Na letenkách bude nadále stejné značení PRG. Celkové náklady na změny názvu se vyšplhaly na 3 mil. korun. Akce se zúčastnilo více než 700 lidí, mezi nimiž byli i Dagmar Havlová, ministr financí Miroslav Kalousek, ministr zahraničí Karel Schwarzenberg a další osobnosti z politické i kulturní sféry. Prezident Václav Klaus, ani premiér Petr Nečas se nedostavili. Prezident svou neúčast omluvil už dříve a premiér byl služebně v Bratislavě. K prezidentově absenci se vyjádřil sám Fenič: „To, že nepřišel, by si měl český národ zapamatovat." Součástí ceremoniálu byla také vernisáž výstavy Havlových fotografií z archivu ČTK.

Německý prezident se poprvé v historii poklonil obětem masakru v Lidicích

Vzácnou návštěvu přijali minulý týden obyvatelé Lidic. K pomníku obětí nacistického běsnění, od kterého uplynulo letos 70 let, přijel vzdát hold německý prezident Joachim Gauck s manželkou. Stal se tak nejvyšším představitelem Spolkové republiky Německo, který kdy Lidice navštívil. Před ním tak učinili někdejší spolkový kancléř Helmut Kohl nebo ministr zahraničí Joschka Fischer. Jedenasedmdesátiletý Gauck zahájil návštěvu Lidic ve středu 10. října kolem páté hodiny odpolední. Společně s českým prezidentem Václavem Klausem se poklonili obětem a položili věnec u hrobu zavražděných lidických mužů. Takové gesto přijali přítomní s dojetím. „Celkem to na něj nějak působilo. Měl takový smutný a upřímný výraz v očích. Byl skutečně takový lidský," popisovala pro iDnes.cz jedna z přeživších žen Miloslava Kalibová. Poté se německý prezidentský pár sešel s lidmi, kteří lidické vraždění přežili. „Překvapilo mě to. Opakovaně jim dávali najevo, že je považují za své přátele a aby se cítili v Lidicích jako doma. Tohle se ještě nikdy nestalo," řekl pro MF Dnes jeden z přítomných, historik Eduard Stehlík. Coby hlava státu navštívil Gauck Česko poprvé. Už dopoledne se sešel s Klausem na Pražském hradě a znovu zopakoval slova v dopise zaslaném českému prezidentovi v červnu letošního roku. V něm poprvé otevřeně přiznal historicko-politickou odpovědnost Německa za vyhlazení Lidic a Ležáků, přičemž projevil hlubokou lítost nad zločiny spáchanými jeho krajany. Tak otevřeně jako žádný z jeho předchůdců. Příběh Lidic je z českého pohledu jednou z nejtragičtějších událostí druhé světové války. Jejich vypálení v roce 1942 bylo vrcholem nacistického teroru vůči českému obyvatelstvu. Nacisté obec ve středních Čechách vypálili a obyvatele povraždili či poslali do koncentračních táborů jako odplatu za atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha.

Prezident Klaus naposledy uděloval státní vyznamenání

Česká republika si v neděli 28. října připomněla 94. výročí založení Československa. Po celý den proto při této příležitosti probíhaly na řadě míst v republice slavnostní akce. Mezi tradiční události patřilo předávání nejvyšších vyznamenání ve Vladislavském sále Pražského hradu. Prezident Václav Klaus vyznamenal 22 osobností z řad válečných veteránů, protikomunistických bojovníků, uznávaných odborníků či sportovců.

Řád Bílého lva vojenské skupiny převzal pětadevadesátiletý brigádní generál Alexandr Beer, který bojoval u Sokolova, v Kyjevě a jako zástupce velitele tankového praporu se podílel na osvobození Ostravy a Prahy. Řád Bílého lva dále propůjčil prezident majoru Vasilu Korolovi.

Řád Tomáše Garrigua Masaryka obdrželo šest osobností. Mezi nimi i Mons. Karel Jaroslav Fořt, který byl za války vězněn nacisty a prodělal totální nasazení. Po válce uprchl před totalitním režimem na

Západ. Působil jako misionář v Alžírsku a od roku 1956 v České misii v Mnichově. Stal se vedoucím duchovní služby pro Čechy v SRN. Po roce 1968 všestranně pomáhal nové vlně emigrantů a v roce 1980 převzal náboženskou redakci Radia Svobodná Evropa. Dalším oceněným je RNDr. Rudolf Procházka, který za komunismu pomáhal udržovat písemnou komunikaci mezi vězněnými duchovními a obsluhoval radiové spojení pro americké agenty. V roce 1952 byl zatčen a odsouzen k trestu 11 let vězení za velezradu a špionáž. Věznění a práce v uranových dolech se podepsaly na jeho zdraví. Vyznamenán byl i JUDr. Josef Plocek, který byl během německé okupace vyloučen ze studia na gymnáziu a po válce jej komunistický režim za spolupráci na odeslání dopisu o stavu tehdejšího církevního a náboženského života u nás do Vatikánu zatkl a odsoudil jako "vatikánského špiona" k 13 letům žaláře. Zmiňme zde i pplk. Jaromíra Jarmaru. Sloužil v době převzetí moci komunisty roku 1948 u jednotek pohraničníků. Jako věřící člověk však odmítal komunismus a byl napojen na vojenskou odbojovou skupinu Praha - Žatec, která připravovala ozbrojené akce proti režimu.

Medaili za zásluhy dostalo celkem třináct osobností, mezi nimi například chemik a předseda Akademie věd ČR Jiří Drahoš, rektor ČVUT Václav Havlíček, psychiatr Jiří Raboch, vědec Lumír Sommer, sportovci Ivo Viktor, legendární brankář, a dvojnásobná olympijská vítězka oštěpařka Barbora Špotáková, historik umění Petr Wittlich či skladatel Marek Kopelent a Ota Filip, spisovatel a publicista. In memoriam byl oceněn světově uznávaný český hematolog a zakladatel Českého národního registru dárců kostní dřeně Vladimír Koza.

Medaili Za hrdinství obdržel Rudolf Zvolánek. Zachránil život těžce zraněného muže, který byl vtažen úzkým otvorem do mísícího zařízení na plasty.

Ze Slovenska

Společenství Přátel koheze vystoupilo proti škrtům

V pátek 5. října se na Bratislavském hradě konal summit neformálního společenství Přátel koheze. Zástupci patnácti členských zemí EU a Chorvatska projednávali škrty v rámci eurofondů na podporu méně rozvinutých regionů. Ty navrhují ekonomicky silné státy EU zastoupené například Německem, Velkou Británií či Švédskem. „Bylo to setkání zemí, které mají silný zájem na kohezní politice, čili na politice, kdy je potřeba efektivně čerpat z evropských fondů," citovala po skončení summitu média premiéra Petra Nečase. Hlavním pilířem jednání se stal návrh rozpočtu na léta 2014-2020, který vloni schválila Evropská komise, na jehož základě má být na kohezní politiku v příštích letech vyčleněna částka přibližně 339 miliard eur, což je o 16 miliard méně než v současnosti. Bohaté státy ale navrhují, aby se rozpočet zkrátil až o 60 miliard eur. Sdružení přijalo společnou deklaraci, na jejímž základě se chtějí jeho členové zaměřit právě na kohezní politiku. „My považujeme za nesmírně důležité, aby tato kohezní politika – prostředky z evropských fondů byly směřovány především do podpory hospodářského růstu a do zvýšení konkurenceschopnosti EU a tedy i České republiky," uvedl dále premiér ČR. „Došlo ke všeobecné shodě o podpoře návrhu Evropské komise ohledně koheze. Kohezní fondy nesmí být chápány jen jako pomoc bohatých států těm méně prosperujícím. Jsou všeobecným cílem EU," shrnul stanovisko společenství předseda Evropské komise José Manuel Barroso. Současně označil podle STV návrh Evropské komise za „ambiciózní, ale zároveň realistický a vyvážený". Slovenský premiér Robert Fico vyjádřil přesvědčení, že summit je významným aktem v rámci jednání o finální podobě rozpočtu: „Věřím, že společný hlas, který dnes zazní z Bratislavy, členských států podporujících politiku koheze, bude natolik silný, že při sestavování definitivních čísel v rozpočtu jej bude dostatečně slyšet." Stejně tak předseda Evropského parlamentu Martin Schulz považuje summit za důležitý a možná i rozhodující při schvalování rozpočtu EU. K tomu by mělo dojít v listopadu na mimořádném summitu. S největší pravděpodobností ovšem závěrečný verdikt nepadne. Například Velká Británie je připravena návrh rozpočtu vetovat, bude-li částka příliš vysoká. Členy sdružení Přátel koheze jsou kromě Česka a Slovenska také Chorvatsko, Bulharsko, Estonsko, Kypr, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Malta, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, Řecko, Slovinsko a Španělsko. Jedná se již o druhé setkání tohoto typu.

Ekonomika

Vláda schválila finanční ústavu. Ta má zabránit zadlužování státu

Vláda ve středu 10. října schválila návrh ústavního zákona o rozpočtové odpovědnosti. Zákon vládě předepisuje, aby se snažila nenavyšovat celkový dluh. Jeho výše by pak mimo jiné mohla ovlivnit platy ve veřejném sektoru, případně vládu donutit požádat o důvěru. Zákon se týká také krajů a obcí. V případě schválení nabude účinnosti od roku 2014. Zadlužení vládního sektoru v současnosti činí 43,3 % HDP. Návrh ústavního zákona počítá s tím, že již při zadlužení 40 % HDP musí vláda poprvé navrhnout opatření k jeho snížení. „V koridoru 45 až 48 % HDP bude vláda povinna navrhnout věrohodné snížení výdajů rozpočtu minimálně o tři procenta v následujícím roce a zastropovat výdaje pro další roky," citoval ministra financí Miroslava Kalouska deník MF Dnes. Při vyšších hodnotách zadlužení se také sníží mzdy představitelům státu o 20 % a zmrazí se platy zaměstnanců ve veřejném sektoru. V rozmezí 48 až 50 % HDP se přidává povinnost navrhnout vyrovnaný nebo přebytkový návrh rozpočtu a absolutní zákaz přijímání jakýchkoli nových závazků. Jakmile dluh překročí hranici 50 % HDP, musí vláda předstoupit před Poslaneckou sněmovnu a požádat ji o důvěru. Zákon také stanovuje maximální limit veřejného dluhu 60 % HDP, což je také jedno z kritérií pro přijetí eura. Zákon zahrnuje i územně samosprávné celky. Ty by měly své celkové zadlužení udržovat pod 60 % svých průměrných ročních příjmů za poslední čtyři roky. Jinak je čekají sankce v podobě snížení příjmů ze sdílených daní. Pro ně je účinnost zákona odložena na rok 2018, stejně jako pro státní fondy a zdravotní pojišťovny, aby se stihly přizpůsobit. Na fiskální politiku by měla dohlížet pětičlenná Národní rozpočtová rada, jejíž vznik zákon umožňuje. Členy rady volí Poslanecká sněmovna. Na provoz rady stát vynaloží asi 50 milionů korun ročně. "Jsme

přesvědčení, že se to daňovému poplatníkovi vyplatí," konstatoval na tiskové konferenci vlády premiér Petr Nečas. Návrh zákona nyní putuje do Poslanecké sněmovny. Jelikož se jedná o ústavní normu, vláda k jejímu schválení potřebuje ústavní většinu 120 hlasů, tudíž i hlasy opozice. Ta tvrdí, že koncept dluhové brzdy podporuje, nesouhlasí však s jeho současnou podobou. „Procentuální pásma jsou připravena pro příští vládu, aby měla minimální manévrovací prostor z hlediska rozpočtové politiky," citoval deník MF Dnes předsedu ČSSD Bohuslava Sobotku. Sociální demokraté si všechny hranice pro spuštění protiopatření představují o pět procent výš. „Nyní se ukáže, jestli skutečně všechny politické strany svou proevropskou rétoriku myslí vážně, protože schvalovat finanční ústavu je dnes vlastně mainstream evropské politiky," uvedl premiér na adresu opozice.

Summit EU se shodl na bankovní unii, Nečas se bojí vykořisťování českých bank

Hlavním tématem dvoudenního summitu, který se konal od 18. do 19. října v Bruselu, se stalo zavedení bankovní unie v čele s Evropskou centrální bankou. Na radě na sebe naraziły odlišné názory Německa a Francie. Nakonec se politici dohodli na střední cestě. Premiér Petr Nečas je skeptický, není jasné, kdo by měl dohled nad bankami v Česku. Bankovní unie bude mít tři zásadní kompetence. Evropská centrální banka by měla společně s kontrolním úřadem rozhodující pravomoci pro všech 6000 bank v Evropské měnové unii, měla by tak i oprávnění postupovat proti peněžním ústavům, které nebochodují solidně. Bude také rozhodovat o tom, které finance ze záchranných fondů potečou k bankám v nouzi. Třetí oblastí práce unie by mělo být společné pojištění vkladů. Pod správu centrální banky by pravděpodobně neměly spadat menší peněžní ústavy, ty by měly mít na starost lokální správy. Tímto byl nabídnut kompromis Německu, které chtělo lokální banky (tzv. Landesbanken) z plánu zcela vyjmout. Na summitu došlo ke střetu názorů představitelů Francie a Německa. François Hollande podporován jižními státy Itálií a Španělskem požadoval bankovní dozor již od počátku příštího roku. Německá kancléřka Angela Merkelová je sice také pro vytvoření bankovní unie, ale ne tak brzo. „Na začátku roku 2013 ještě nebudeme mít žádný práceschopný bankovní dohled, ale chceme mít počátkem 2013 vypracovaný právní rámec, na kterém potom může být bankovní dohled během roku stavěn," řekla po summitu na tiskové konferenci. Petr Nečas má v souvislosti se vznikem bankovní unie obavy, že by banky mohly vysávat své místní dceřiné společnosti. 95 % českých bank má své mateřské ústavy v eurozóně. Na rozdíl od cizích bank české instituce během let finanční krize nepotřebovaly pomoc z evropských záchranných fondů. Předseda vlády po skončení summitu potvrdil, že bude vetovat vznik bankovní unie, pokud EU nezaručí, že nebude destabilizovat finanční sektor ČR. Bývalý viceguvernér Národní banky Luděk Niedermayer tvrdí, že obavy nejsou oprávněné, podle něj Česko něco jako bankovní unii potřebuje. Francouzský prezident se necítí jako poražený, typický bruselský summitový kompromis. Na konci jsou jeden výherci. Pro Francii a ostatní jižní státy bylo důležité, aby v budoucnosti vratké peněžní domy mohly být zásobovány kapitálem přímo z pomocných fondů. Na otázku, proč to chtějí tyto země tak rychle, je jednoduchá odpověď, zní peníze. Pouze když bude bankovní dohled aktivní, budou moci doufat marodné banky v peníze ze záchranných fondů. Na příštím summitu v prosinci se uvidí, bude-li hotový právní rámec pro vznik unie.

Ekonomika

Kurzovní lístek
30. 10. 2012 (střed)

EUR, 1 .....25.025
Kanada, 1 .....19.308
USA, 1 .....19.306

Kultura

Na českou premiéru muzikálu Aida přišel i prezident

V pražském Hudebním divadle Karlín měla 4. října premiéru česká verze úspěšného světového muzikálu Aida. Autorem hudby je Elton John a muzikál na motivy opery Giuseppe Verdiho měl svou první premiéru na Broadwayi již v roce 2000. O přebásnění textů Tima Rice, textaře muzikálů Jesus Christ Superstar nebo Evita, se postaral Adam Novák. V hlavních rolích vystupují Dasha, Kamila Nývltová, Lucie Bílá, Václav Noid Bárta nebo Jiří Korn. Režie se ujal Američan Gabriel Barre, který s karlínským divadlem již spolupracoval na předchozích úspěšných titulech, například na divácky velmi oblíbené Carmen. Deníku.cz režisér Barre řekl, že se v každé inscenaci snaží vymyslet něco nového, jak z hlediska vizuálního, tak i co se týče obsazení nebo zajímavosti pro diváky. „Líbí se mi, jak jsou v České republice lidé vášniví a čestní, a to je také to, co mám rád na zdejších hercích. Aida je příběh o cti, lásce a spousta postav si v představení projde úžasným vývojem. Herci si toho jsou vědomi, jsou zodpovědní a velmi dobře chápou své role. Především postava Lucie (princezna Amneris) je velmi odlišná od Carmen a dalších rolí, ve kterých jsem ji viděl v minulosti. Je v této nové úloze skvělá a ona sama říká, že si představení užívá." Třebaže Lucie Bílá nehraje v Aidě hlavní roli, pódium je jí plné. „Když jsem řekla poprvé v divadle, že nechci hrát Aidu, tak se vyděsili, ale já mám pocit, že už teď každý pochopil proč - protože moje postava je tahle. Mně už se nechce pro muže umírat," řekla zpěvačka Deníku.cz. Na premiéře ztvárnila hlavní roli ostřílená muzikálová zpěvačka Dasha, která pro Hudební divadlo Karlín získala cenu Thálie za roli Máří Magdaleny v muzikálu Jesus Christ Superstar. Velkým překvapením pro všechny byla návštěva prezidenta republiky Václava Klause s chotí. Reakce na představení jsou zatím rozpačité. Mirka Spáčilová na iDnes.cz udělila Aidě 50 %. „Vznešenou hudební nudu ještě násobí kantilénový patos českého přebásnění textů Tima Rice. A patos, který v opeře se strhující hudbou tolik nevadí, vládne i hereckému projevu, v němž všechny včetně titulní hrdinky poráží Lucie Bílá. Je jedinou přirozenou komediantkou mezi zpěváky, kteří toporně předvádějí zlomené bytosti: dovolí si vážnost shodit, ale přitom na prožitku ani výrazu bezchybného zpěvu jí to nic neubírá. V roli princezny Amneris zkrátka Bílá souboru kraluje." Zřejmě jen diváci a čas prokáží, jak si Aida bude stát v budoucnu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. zahájil „Rok víry"

Slavnostní bohoslužbou na Svatopetrském náměstí v Římě zahájil ve čtvrtek 11. října papež Benedikt XVI. Rok víry. Bohoslužba byla zároveň připomínkou 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu, které připadá právě na tento den. Slavnostní události se vedle 260 biskupů zúčastnili i pravoslavný konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I. a nejvyšší představitel anglikánské církve - canterburský arcibiskup Rowan Williams.

Ve své promluvě se Svatý otec zamýšlel především nad významem II. vatikánského koncilu, jehož se jako mladý teolog osobně zúčastnil. V této souvislosti připomněl i hlavní cíl, s nímž bl. papež Jan XXIII. koncil svolal: *„Nezbytné je, aby jistá a neměnná nauky víry, která musí být věrně respektována, byla prohloubena a prezentována způsobem, který odpovídá na požadavky naší doby,"* ocitoval Benedikt XVI. slova svého předchůdce a dodal: *„Na koncilu panovalo dojemné napětí ve vztahu ke společnému úkolu dát zazářit pravdě a kráse víry v naší dnešní době, aniž by byla obětována požadavkům přítomnosti či spoutána minulostí. Proto jsem již vícekrát zdůraznil nezbytnost vrátit se takřkajíc k „liteře" koncilu, tj. k jeho textům, aby byl nalezen jeho autentický duch, a opakoval jsem, že v nich spočívá pravé dědictví koncilu. Odkaz na dokumenty uvádí na pravou míru krajnosti anachronických nostalgií či úprku vpřed a umožňuje pochopit tuto novost v kontinuitě."* Jak papež dále uvedl, *"koncil nevynalezl žádnou novou matérii víry,"* ani nechtěl nahradit to, co bylo staré. *"Spíše měl starost o to, aby tatáž víra byla i dnes nadále žita a v proměnlivém světě byla živou vírou."*

Svatý otec také nešetřil kritikou na současný duchovní stav západní společnosti. Neváhal hovořit přímo o *„duchovním zpustošení,"* jehož jsme dennodenně svědky. *„Co znamenal život a svět bez Boha bylo možné vědět z některých tragických stránek historie už během koncilu, ale nyní to vidíme kolem sebe každý den. Rozšířila se prázdnota,"* uvedl Svatý otec, podle něhož však právě tato zkušenost má věřící pobídnout k větší aktivitě, což je také důvodem vyhlášení Roku víry. *„Na poušti se objevuje hodnota toho, co je pro život podstatné. V současném světě tak existuje bezpočet znamení nezřídka implicitně nebo negativně vyjadřujících žízeň po Bohu, po nejzazším smyslu života. A na poušti jsou zapotřebí především lidé víry, kteří svým vlastním životem ukazují cestu k zaslíbené zemi a tak udržují naději v bdělém stavu. Evangelizovat znamená dnes více než jindy dosvědčovat nový život proměněný Bohem a tak ukazovat cestu,"* prohlásil papež.

Papež ohlásil jména nových kardinálů

V závěru generální audience 24. října 2012 ohlásil papež Benedikt XVI. jména šesti nových kardinálů, kteří budou jmenováni při konzistoři v sobotu 24. listopadu 2012, v předvečer neděle Krista Krále. Jsou to: maronitský patriarcha z Libanonu Béchara Boutros Raï, syrsko-malankardský arcibiskup větší z indického Trivandrum Baselios Cleemis Thottunkal, arcibiskup nigérijské Abuji John Olorunfemi Onaiyekan, arcibiskup z kolumbijské Bogoty Rubén Salazar Gómez a manilský arcibiskup Luis Antonio Tagle. S výjimkou prefekta Papežského domu, arcibiskupa Jamese Michaele Harveye, který bude zároveň jmenován arcikněžem baziliky Sv. Pavla za hradbami, žádný z nově jmenovaných kardinálů nesídlí v Římě. Listopadová kardinálská konzistoř doplní seznam 22 kardinálů, jmenovaných letos v únoru.

Bolívie staví obrovskou sochu Panny Marie

Mariánská socha nad městem Oruro má se svými 45 metry o sedm metrů převýšit světoznámou sochu Krista Spasitele v Rio de Janeiro. Hotová by měla být v příštím roce. Bolívijské město Oruro se se svou mariánskou sochou chystá zapsat do knihy rekordů. Jak sdělilo vedení města, socha Panny Marie by měla o sedm metrů převýšit známou sochu Krista Spasitele a stát se tak největším stavebním dílem Latinské Ameriky. Stavební práce mají skončit příští rok, socha by měla být městu předána o masopustu 2013. Náklady na sochu budou asi 1,1 milionů Euro.

70. výročí utrpení blahoslavené Marie Restituty

Římskokatolická farnost Brno-Lesná uspořádala v neděli 28. října 2012 poutní slavnost k uctění blahoslavené řeholní sestry Marie Restituty Kafkové (1894 -1943), rodačky z Brna – Husovic, kam katastrálně dnešní území Lesná původně náleželo. Její liturgická památka se v brněnské diecézi a vídeňské arcidiecézi slaví 29. října. Hlavním celebrantem bohoslužby v Duchovním centru P. Martina Středy a blahoslavené Marie Restituty v Brně-Lesné byl jezuita P. Vojtěch Suchý SJ, bývalý provinciál jezuitů. Slavnosti se zúčastnili poutníci z Vídně – Brigittenau, kde bl. M. Restituta žila od svého raného dětství a vídeňské sestry františkánky, do jejichž řádu vstoupila jako ošetřovatelka ve svých dvaceti letech. Sestry františkánky do Brna přivezly relikvii blahoslavené Restituty - kousek jejího řádového oděvu. Pro svoje křesťanské přesvědčení a protinacistické postoje byla sestra Restituta dne 18. února 1942 přímo na operačním sále zatčena gestapem a dne 29. října 1942 ve Vídni odsouzena k trestu smrti. Přes naléhavé žádosti z mnoha míst na světě jí nebyla udělena milost. Naopak byla dne 30. března 1943 krutým způsobem popravena gilotinou. Spolu s dalšími ten večer popravenými antifašisty byla bez účasti veřejnosti pohřbena ve společném hrobě na Ústředním hřbitově ve Vídni. V listopadu 1988 zahájila katolická církev proces jejího blahořečení, který byl završen 21. června 1998 ve Vídni. V jejím rodišti, brněnské čtvrti Husovice, byla na její rodný dům v Dukelské ulici č. 27 umístěna pamětní deska a po zdejší rodačce byl pojmenován nedaleký park. V den 70. výročí popravy bl. Marie Restituty, tedy 30. března 2013, se vydají do Vídně poutníci z Brna-Lesné, aby navštívili místa spojená s jejím životem.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (11)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Nebe

Nebe není nějaké místo nad hvězdami, je něco mnohem smělejšího a většího: člověk má místo v Bohu, a to má svůj základ v proniknutí lidství a božství v ukřižovaném a oslaveném člověku Ježíšovi. Kristus, člověk, který je Bůh, věčně jeden s Bohem, je zároveň skutečností, že Bůh stojí trvale otevřen pro člověka. Tak je on sám tím, co my nazýváme „nebe", protože nebe není žádný prostor nýbrž Osoba, osoba Toho, v němž je Bůh a člověk navždy neoddělitelný. A my směřujeme tou měrou k nebi, ano, do nebe tím, že jdeme vstříc Ježíši Kristu a vstupujeme do něho. Potud se může „nanebevstoupení" stát příběhem uprostřed našeho všedního života.

Svatí - výklad Ježíše Krista

Ve velkých postavách víry od Polykarpa po Kolbeho se reálně ukazuje, co to znamená následovat Krista – stává se viditelným, jaké jsou požadavky a naděje takového života. Oni všichni jsou výkladem Ježíše Krista, v nich se stává konkrétním. Kdo začíná pohlížet na život svatých, nachází nevyčerpatelné bohatství dějů, které jsou víc než kazatelský příklad: jak se osvědčilo volání Krista v tisíciletích plných krve a slzí. Teprve až znovu objevíme svaté, najdeme opět církev. A v ní pak zase právě jeho samého, jako živého ve všech temnotách, který už neumírá, který nás nenechává sirotky.

Očistec

Není to nějaký koncentrační tábor „na druhém břehu" v němž člověk musí odpykávat tresty, jež mu byly víceméně pozitivistickým způsobem nadiktovány. Je to spíše niterně nutný proces proměny člověka, který je schopen spojení s Kristem, spojení s Bohem a k jednotě s celým společenstvím svatých. Kdo se jen poněkud realisticky dívá na člověka, ten bude chápat nutnost takového procesu, v němž snad není milost nahrazena skutky, nýbrž teprve přichází ke svému plnému vítězství jako milost. Ústřední Ano víry zachraňuje – ale toto základní rozhodnutí je právě u většiny z nás skutečně zakryto množstvím sena, dříví a slámy; jen namáhavě z mřížoví sobectví, které člověk nedokázal odstranit. Dostává se mu milosrdenství, ale musí se změnit. Toto proměnění je setkání s Pánem, oheň, který ho opaluje do oné podoby bez strusky, která se může stát nádobou věčné radosti /.../ Zástupná láska je ústřední křesťanskou danností a učení o očistci vypovídá, že pro tuto lásku neexistuje hranice smrti. Možnosti pomáhat a dávat pro křesťana nevyhasínají smrtí, nýbrž zahrnují celé společenství svatých na této i na druhé straně prahu smrti.

Zlí duchové

Představa o démonických mocnostech vstupuje do Starého zákona jen váhavě, naproti tomu dostává v Ježíšově životě neslýchanou sílu /.../ Toto postupné stupňování od Starého do Nového zákona nejkrajnější krystalizace démonického právě v protikladu k postavě Ježíše a stálost tématu v celém novozákonním svědectví má značnou vypovídací sílu /.../ V prostředí nasyceném božstvy, které běžně vídělo přechody mezi dobrými a zlými božstvy, by odkaz na satana vzal rozhodnému vyznání nehlasnost. Teprve až se stala věta o jednom Bohu se všemi jejími následky nezměnitelným vlastnictvím Izraele, mohl se pohled rozšířit na mocnosti, které stupují do prostoru člověka, aniž by mohly upírat Bohu jeho jedinečnost./.../ Bible ví o jeho (Ježíšových) pokušeních (Lk 22, 28) nejen o tom jediném, které obsáhle líčeno jde tak daleko, že říká, že Ježíš přišel na svět, aby ďáblově činnosti udělal konec (1 Jan 3, 8). Tato formule shrnuje, co sám Ježíš říká v řadě výroků o silnějším a silném, a moci démonů, jejich království přivede v síle Ducha svatého k pádu. (Mk 3, 20-30) Je nápadné, že on, který nechtěl, aby z něho dělali muže zázraků počítal boj proti démonům za jádro svého poslání (srov. třeba Mk 1, 35-39) a že tedy plná moc k tomu, patří k jádru plné moci, kterou předává svým učedníkům: Budou posláni „kázat a to s mocí vyhánět zlé duchy" (Mk 3, 14 n.). Duchovní boj proti zotročujícím mocnostem, exorcismus nad světem oslepeným démony patří neoddělitelně k duchovní cestě Ježíše a k ohnisku jeho vlastního poslání, jakož i jeho učedníků. Postava Ježíše, jeho duchovní fyziognomie se nemění, zda se slunce točí kolem země nebo zda se země točí kolem slunce, zda svět vznikl evolucí nebo ne, ale rozhodně se změní, když se z ní odřízne zápas se zkušenou mocí démonů. /.../

Kde člověk vstoupí do světla Ježíše Krista, bude démon usvědčen a tím se stane přemožitelným. Opět platí, že by se změnil křest a tím křesťanské naplnění života, kdyby se chtěla škrtnout skutečnost ďábelské moci. Ostatně by se musela zde, při otázce o církvi, přijmout zkušenost svatých příkladně věřících - říkám - jejich zkušenost, ne všechny jejich ideje. Tato zkušenost odpovídá Ježíšově zkušenosti: čím výrazněji se stává viditelným a mocným, tím méně se může ďábel skrývat. Mohlo by se přímo do té míry říci, že vymizení démonů, domněnka, že ze světa vymizelo nebezpečí jde ruku v ruce s tím, že vymizelo posvátné.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Poselství Panny Marie v Grubu

Ve švýcarském městě Grubu žije žena jménem Maria Myrtha, která již 15 let nepřijímá potravu a při mši svaté prožívá drastická muka křížové cesty našeho Pána. Poselství, která přitom přijímá od Bolestné Matky Boží, předává ihned švýcarským biskupům, kteří dosud nevyslovili žádnou pochybnost ani námitku.

26. června 2012

Moje milované děti! Nebojte se, i když vám nyní musím říct něco, co vás velmi zarmoutí!

Ano. Pán přijde v noci jako zloděj. Buďte stále připraveni, protože míra se naplnila!!!

Nazýváte mého božského Syna Bratrem. To platí potud, že v lidské podstatě putoval po této zemi.

Ale On se od vás liší. On byl bez hříchu a zůstává Bohem!

Proto je strašné, když se jeho konání ztotožňuje s dnešním lidským jednáním.

Dnešní jednání lidí odpovídá hříchu a nemá s Bohem nic společného.

Moje milované děti, každé znesvěcování Božích chrámů přivolává trest.

Kdo takové znesvěcování připouští, uráží hluboce Boha. Chrám patří Bohu, je to jeho svatyně!

Nic není světějšího než obětní oltář, na který je pokládán Pán.

Kdo připouští znesvěcení, nemá víru, ať je to biskup nebo kněz.

Pán odmítá jeho jednání.

Bůh je svatý a nebude trpět, aby byl urážen.

Moje milované děti, ještě jednou vám říkám: Buďte připraveni, ale nebojte se!

Když se mě pevně držíte a prosíte mě, abych vás vedla, jsem s vámi.

Ale budou temné noci a velký nářek!

Nikdo, nikdo se tomu nemůže vyhnout!

Pán přijde a bude čistit bičem, jako tenkrát očistil Boží chrám od prodavačů a směnárníků.

Již tehdy nestrpěl znesvěcování! A dnes, když Pán přichází skrze slovo kněze jako obětní Beránek na oltář mezi lidi, je znesvěcování pro Něho tou nejtěžší urážkou.

Knězi, který už nevěří tomu, co na oltáři vykonává, bude velmi těžko, až ho Bůh povolá, aby skládal účty.

Moje milované děti, stát u oltáře jako lhář je velmi těžkou urážkou Boha.

Proto vás prosím: Modlete se za tyto kněze, aby se znovu vrátili k víře a aby Boha oslavovali v jeho Božím chrámě, jak jim to uložil, aby vás mohl živit a posilovat.

Modlete se za tyto kněžské syny, protože odpovědnost, kterou nesou, je veliká.

Modlete se ale také zvláště za věrné kněze a biskupy a zvláště za Petrova nástupce, protože budou ještě více pronásledováni. Oni nesou Kříž, který jejich spolubratři odhodili. Modlete se, aby je Duch Svatý posiloval.

Modlete se, abyste měli opět dobré pastýře, kteří by vás vedli a živili, protože mnoho kněžských synů zběhlo.

Moje milované děti, nastává těžká doba, protože hříchy jsou tak strašné a obepínají celý svět a je velmi mnoho zrádců!

Opakuji ještě jednou:

Od té doby, co jste přestali hlásat Desatero přikázání a nedodržujete je, pronikla do světa nevěra a hříchy. Člověk zpychl, propadl Satanu a jedná podle něho.

Proto, moje děti, zůstaňte věrni věčným pravdám a Desateru. Pán vám je dal, aby ve světě vládl řád. Jednejte podle evangelia, jak vám je Pán předal, od začátku až do konce. A opakuji: Ani jedno písmeno se nesmí zrušit! Běda těm, kteří hlásají něco jiného a své vlastní ideje a zneužívají k tomu dům Boží!

Pravý kněz, kterého Pán povolal, bude konat to, co mu Pán uložil a co Pánu slíbil.

Modlete se, modlete se. Modlete se. Obraťte se. Čiňte pokání. Přinášejte oběti. Pak je ještě možno zachránit duše.

Protože, jak jsem řekla, Pán přijde v noci jako zloděj způsobem, který si nikdo neumí představit!!!

MODLETE SE! MODLETE SE! MODLETE SE.

Ale jak jsem řekla na začátku, nebojte se, já jsem s vámi.

17. července 2012

Moje milované děti, všichni znáte slova Písma svatého:

Bít budou pastýře a rozprchnou se ovce stáda.

Ano, moje milované děti.

Již mnoho pastýřů bylo bito. A co je nejhoršího, mnozí se na tom sami podílejí. Dívají se, jak zdivočelí kozli skáčou do propasti, a mnoho ovcí, které ztratily všechnu orientaci, je následuje.

Pastýři, místo aby jim zastoupili cestu k propasti a zadrželi ovce a přivedli je zpět na pastvinu, jenom nečinně přihlížejí. Mnozí z nich sami se vrhají do propasti.

Moje milované děti, jak zle vypadá dnešní svět!

Mnoho nenarozených dětí zabíjejí lidé přímo v mateřském lůně.

Duše, které Bůh dal dětem při jejich početí, volají k Němu o záchranu. Pán už se nechce dívat na to, co se děje.

Proto se ptám biskupů a kněží: Co podnikáte, abyste tyto vraždy zastavili?

Kde zůstala vaše slova, skutky, které by mohly změnit bezbožné zákony?

Ano, všechny tyto zákony pocházejí od Satana.

Dnes se děje ve světě mnoho vražd, mnoho lidí je vražděno. A mnoho lidí, kteří provádějí vraždy, se pokládá za věřící.

Jak jsem již řekla: **Žádná svatá válka neexistuje!**

Bůh stvořil člověka, aby žil a plnil své poslání, které mu dal.

Běda těm, kteří mlčí a jen přihlížejí k tomu, co se děje.

Moc Satana je velká a on se pokouší strhnout mnoho duší do záhuby.

Mnozí se vzpírají proti Božím zákonům a nehlásají je, ačkoliv na nich stojí řád světa.

Pýcha, strašná pýcha se chce povyšovat na Boha.

Člověk chce sám rozhodovat o životě a smrti.

Člověk chce manipulovat s přírodou, rostlinami i zvířaty, aby dosáhl většího bohatství.

ALE TO BUDE JEHO ZÁHUBA.

Lidé nepozorují, že svým počínáním způsobují nemoci a smrt. Protože kdo pohrdá Božím plánem a jeho dílem a chce do něho zasahovat jako Bůh, toho čeká pád a ten pád bude strašný.

Proto vás prosím, moje milované děti:

Poslouchejte ty pastýře, kteří ještě střeží, provázejí, živí vaše stáda. Následujte je! Pak získáte velkou ochranu.

A tyto pastýře prosím: Vzývejte Ducha Svatého. On vám pomůže, abyste byli dobrými syny Nejvyššího.

On nepovolal námezdníky, kteří dbají jen o své pozemské blaho a pro které ovce nic neznamenají. Námezdníci nemají ani sílu, ani moc, aby stádo živili a léčili, jak se to děje svátostmi, jimiž mohou přisluhovat jen kněží.

Bůh povolal posvěcené kněze, aby udělovali jeho svátosti. Posvěcení kněží mají moc svolávat Pána na oltář, aby mohl sytit a posilovat duše.

Moje děti, dnešní doba je strašná.

Na lidstvo dolehne mnoho utrpení a bolesti, jestliže nedojde k obrácení a lítosti. Prosím zvláště biskupy a kněze: plňte svou úlohu, jak vám ji Pán uložil. Nestávejte se zrádci! Nerušte smlouvu, kterou jste uzavřeli s Bohem! Jeho odměna bude velká, když splníte dobře to, co vám uložil. Ale běda kněžským synům, kvůli kterým jdou duše do záhuby, protože je kněží nevedou a neživí.

Kříž se stal pro biskupy a kněze těžkým, protože nesou navíc kříže, které jejich spolubratři odhodili.

Buďte odvážní a vzývejte mě stále jako svou Matku. Pozvedejte ke mně své ruce! Povedu vás touto strašnou dobou velkého zatmění.

Moje milované děti! Ještě jednou vás prosím, modlete se zvláště za biskupy a kněze, kteří jsou věrní, aby vytrvali v odvaze, a za padlé kněze, aby se před svou smrtí obrátili a litovali svých hříchů.

Boží milosrdenství čeká na každého do posledního dechu. Modlete se za všechny!

Modlete se také za své rodiny, protože nastane těžká doba. Modlete se také za sebe. Neopouštějte úzkou cestu, i když je na ní trní a ostré kameny.

Já, vaše Matka, vás vždy přijmu, když ke mně pozvednete ruce.

Modlete se, moje děti, zůstaňte věrné: Setrvejte ve věčné pravdě, tak jak vám byla dána od začátku až do konce. Nikdo nemá právo ubrat ani přidat jediné písmeno.

Bůh je Stvořitel všech věcí od počátku až do konce.

MODLETE SE! MODLETE SE! MODLETE SE!

11. září 2012

Moje milované děti, dnes vás volám a prosím, abyste se modlily za biskupy a kněze, zvláště, když se shromažďují a mezi sebou radí.

Moje milované děti: Bůh povolal biskupy a kněze a uložil jim **jediný** úkol, aby mu sloužili a hlásali jeho pravdu. Ano, zvláště evangelium, tak jak je **Bůh** zjevil, to mají v celé jeho čistotě hlásat a učit.

Dnes jsou biskupové, kteří to nedělají. Učí a hlásají své vlastní ideje. Ale ty nepocházejí od Boha, ale od jeho protivníka.

Ano, moje milované děti: **Bůh má jen jednu svatou, katolickou CÍRKEV zbudovanou na skále.**

U Boha nejsou žádné místní ani zemské církve. Jen **jedna** na skále postavená Církev.

Víte z Písma svatého, že Pán opustil 99 ovcí, aby hledal jednu ztracenou. Ale kdo dnes hledá ztracenou ovci – zdivočelí kozli?

Dnes jsou pastýři, kteří jdou za zdivočelými kozly a přenechávají 99 ovcí vlkům, místo aby chránili stádo a vodili je.

Kdyby biskupové, Boží služebníci, setrvali v jednotě, v jednotě svatého evangelia, nedošlo by k žádnému rozštěpení.

Oni to způsobili, protože nehlásají jednu svatou nauku, jedno svaté evangelium, aniž by v něm zrušili jediné písmeno.

Moje milované děti: Protože dnes takoví pastýři nejsou, na vzájem se pronásledují, místo aby se opírali o Boha a o evangelium a společně je hlásali.

Stále se shromažďují, ale nikoliv v jednotě, ale v nejednotě. Proto nemůže panovat Boží láska, která vytvořila jedno svaté evangelium. **Schází Boží láska, která** vytvořila **jedno svaté** evangelium a uložila pastýřům, aby je hlásali.

Proto vás prosím, abyste se zvláště v příštích dnech modlili za biskupy, aby byli opět jedno v Bohu a v jeho nauce, protože mnoho duší padá do záhuby, protože tak mnoho pastýřů selhává.

Ale, moje děti, jsou také ještě věrní pastýři, biskupové a kněží. Prosím vás, ty následujte: Neposlouchejte ty, kteří jdou po falešné cestě a vedou stádo do záhuby.

A vás, moji milovaní synové kněží, kteří Bohu věrně sloužíte, vás prosím: Veďte, živte, posilujte stádo. Radujte se, neboť brzy půjde svět opět normálním způsobem, jak ho Bůh stvořil. Vy jste jeho věrní sluhové. Radujte se, radujte se. Bůh je s vámi. A já vás provázím na cestě k Bohu.

MODLETE SE! MODLETE SE! MODLETE SE!

Podle Světla 34, 40, 42 / 2012

Co nás čeká za branou smrti?

Hraje se v nebi fotbal?

Možná jste slyšeli ten vtip o dvou přátelích, kteří chtěli vědět, jestli se v nebi hraje fotbal. Domluvili se, že ten, kdo první zemře, to zjistí a dá tomu druhému vědět. Pepa zemřel první a za pár dní po své smrti se objevil Frantovi ve snu. Franta se ho ptá: „Co jsi zjistil? Hrají v nebi fotbal?" Pepa mu odpovídá: „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Dobrá zpráva je: ano, v nebi hrají fotbal. Špatná zpráva je: zítra večer nastupuješ do branky."

Přelom října a listopadu je pro mnoho lidí velmi citově náročný. Značná část lidí se vydává na hřbitovy, aby uctili památku zesnulých. Na mnoho z nich padá smutek, na některé tíseň, samota, možná i deprese. Ano, pro mnoho lidí není snadné vyrovnat se s otázkou smrti. Co se stane, až zemřu? To je velmi důležitá otázka, protože smrti se jednoduše nevyhneme. Statistiky jsou neúprosné. Ze sto lidí sto umírá. Takže: co se stane, až umřeme?

Lidské představy o věčnosti

Lidé mají mnoho falešných představ o tom, co s nimi bude. Jedni jsou přesvědčeni, že po smrti už nic není, člověk prostě přestane existovat. My, kteří jsme vyrůstali v době ateismu, jsme tento názor dokonce slyšeli oficiálně ve škole. Dodnes jej zastává mnoho lidí: umřu – a potom už nebude nic. Tak jak se o tom zpívá v písni Voskovce a Wericha: Život je jen náhoda, jednou jsi dole, jednou nahoře, život plyne, jak voda a smrt je jako moře. Každý k moři dopluje, někdo dříve a někdo později, kdo v životě miluje, ať neztrácí naději. Kolik lidí žilo a stále žije podle této filozofie, která je ještě drsněji vyjádřena ve rčení: jezme, pijme, protože zítra zemřeme. Když po smrti tedy už nic není a život nemá jiný smysl, pak nezbývá, než abychom si užili dnešek naplno.

Jiní zase věří, že každý má po smrti ještě druhou šanci. Že bude moci nějak odčinit to, co tady pokazil. Nejsou to však jen sentimentální představy a přání? Vždyť jediná šance, kterou máme, je teď a tady. Po smrti už druhá šance nebude...

S Bohem, nebo bez Boha?

Co se s námi stane, až projdeme branou smrti? Tělo uloží do hrobu nebo ho zpopelní. Ale duch – co bude s ním? To záleží na tom, jestli jsme smířeni s Bohem nebo ne. Pokud jsme smířeni s Bohem skrze oběť Ježíše Krista, máme nový život v Bohu. Náš duch půjde do nebe k Ježíši. Odejdeme z tohoto nedokonalého těla, které přestane fungovat, a půjdeme domů, k Pánu! Při vzkříšení na konci věků dostaneme nová těla, přizpůsobená životu ve slávě. Nepomijitelná, oslavená těla. Už nás nic nebude bolet, nebudou nám překážet brýle, berle, invalidní vozík... Nikdy neonemocníme, nikdy nezestárneme. Už nebudeme umírat. Budeme stále s ním, navždy, v jeho slávě!

Ale co se stane s těmi, kteří nejsou smířeni s Bohem, a kteří Bohu říkají: „Já tě nechci, já si chci žít po svém, bez tebe." S těmi, kteří odmítají Ježíše Krista a zůstávají ve svém hříchu? Co na to může Bůh říct? Myslím, že s těžkým srdcem říká: „Bude po tvém. Odmítl jsi smíření, odmítl jsi život..." Vždyť odplata za hřích je smrt. – Takový člověk po smrti jde na místo, které Bible označuje jako Hádes. Hádes je jako cela ve vazební věznici, kde jsou drženi obvinění, než přijdou na poslední soud.

O posledním soudu Bible říká: A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků. Smrt a její říše (Hádes) jednou vydají své mrtvé (Zjevení 20, 13). A ten, jehož jméno není zapsáno v Knize života, bude odsouzen za své zlé skutky. Potom už bude jen jedno místo: peklo. Hořící jezero. Gehenna. To je konečné místo trestu pro ty, kdo nepřijali lásku a odpuštění, které jim Bůh nabízel skrze Ježíše Krista.

Jak se připravit na smrt?

Nemohu říct nic většího a slavnějšího než to, že v Ježíši je život. On řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky" (Jan 11, 25-26). To je zásadní věc: Jestliže v něho věříme, jeho vítězství je platné i pro nás. Už tady a teď můžeme prožívat uprostřed zkoušek, nemocí, bolestí a těžkostí radost z věčného života. Nemusíme žít ve strachu z toho, co přijde. S Ježíšem překonáváme těžkosti dneška, protože víme, že je před námi něco krásného, velkého, úžasného! A nemusíme se pachtit za věcmi, které dříve nebo později skončí. Ježíš nám dává jistotu, že se nemusíme bát smrti, ale dává nám mnoho důvodů k tomu, abychom tady žili požehnaným životem, dobře a kvalitně.

Nepromarněme ani jeden den! Berme život jako vzácný dar, který je velmi prchavý. Nevíme, co bude zítra. Proto nepromarněme dnešek. Pokud se někdo na někoho hněvá, ať se usmíří. Jestli můžeme někomu učinit dobře, pomoci, povzbudit, potěšit, navštívit, posloužit – udělejme to, dokud je čas. Nepromarněme svůj život kvůli hloupostem, kvůli svému sobectví. Žijme naplno s Ježíšem a pro Ježíše. Tak prožijeme radostný a plný život už tady na zemi a můžeme se těšit na život, který nás čeká po tomto životě.

Ještě dnes můžeme prožít odpuštění hříchů, ještě dnes můžeme začít nový život s Bohem. Věčnost pro nás může začít dnes!

Pavel Coufal, kazatel z Bratrské jednoty baptistů v Brně
Podle letáčku Brněnské tiskové misie

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku

v neděli 9.prosince 2012

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

v 1.30 odpoledne se v malém klubu promítá pohádka

ve 2.00 odpoledne v kostele
PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA
V předvánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.
NENOSTE DĚTEM ŽÁDNÉ DÁRKY - Mikuláš bude všem nadělovat jednotné dárky sám.

Vstupné dobrovolné.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117 Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Letos uplynuly již čtyři roky, kdy nás opustil
na svátek Všech Svatých, 2008 ve věku 79 let

Rev. Josef Kadlec, S. J.

Skoro 30 let sloužil měsíčně pravidelné mše svaté pro exulanty v prostorách georgetownské univerzity v americkém hlavním městě, Washingtonu, D.C. Jeho kázání byla známa svou hloubkou a provázaností do současnosti. Nekompromisní jasnost jeho výkladů získala svého času značnou popularitu a nenechala nikoho na pochybách o Boží pravdě a z ní vyplývajícího směru pro lidstvo odvěků, stejně jako dnes.
Rodem Pražák, měl život výrazně ovlivněný komunismem. Nešlo-li to však v raném věku, stal se knězem v pozdním věku. Poznamenaný terorem nevolil pohodlí, když se mu nabízelo, ale vyplnění svého poslání. A tak se stal napřed lékařem, pak knězem a nakonec také bioetikem. Jeho přístup k okolí jako by byl stvořen pro činnost v tom prostředí, jak by na přípravu pamatoval Bůh sám.

Vzpomeňme a pomodleme se při této příležitosti za jeho českou oddanou duši a nezdolnou, neutuchající pravověrnost.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Upřímná vzpomínka

S bolestí v srdci si 18. listopadu připomeneme první výročí, kdy byl povolán na věčnost můj milovaný manžel a bratr, pan

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu
V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České Misie v Brookfieldu, IL v neděli 18. listopadu 2012 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo jste ho znali a vzpomenete si na něho v modlitbě spolu s námi

Amálie Klimešová, manželka
Bedřich Klimeš, bratr v České republice

Poděkování

Děkujeme všem, kdo jste se přišli rozloučit na poslední cestě s naším milovaným manželem, tatínkem a dědečkem, panem

Rudolfem Boleslavem

Děkujeme všem za projevy soustrasti, za kondolenční dopisy, květinové dary i dary pro Českou Misii v Brookfieldu. S upřímnou vděčností Vám vyslovujeme křesťanské „Pán Bůh zaplať."

Anděla Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s rodinou
George Boleslav, syn

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 25.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 579 1835

Česká misie Vás srdečně zve
na přednášku v českém jazyce na téma

ZDRAVOTNÍ A DŮCHODOVÉ POJIŠTĚNÍ

pro seniory starší 62 let

Přednáší odborník na tuto tematiku a pojišťovací agent
pan Lubomír Mrština

Přednáška se uskuteční dvakrát
v úterý 13. listopadu 2012 v 7.00 večer
ve středu 14. listopadu 2012 v 1.00 po obědě
Vždy v Sále České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Využijte této jedinečné příležitosti a možnosti získat dobré a levné pojištění.

Bližší informace podá
Liba Bučková 708 – 354 7707

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli v měsíci říjnu v našem kostele v Brookfieldu s organizací

RUMMAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

$ 3416,-

a bude věnován na splátky dluhu na nový kostel v Brookfieldu
Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2013?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Upozornění k volbám prezidenta České republiky v lednu 2013

Vážení,

vzhledem k tomu, že v lednu 2013 budou probíhat Volby Prezidenta České republiky, dovolujeme si připomenout těm, kdo jsou zapsáni ve Zvláštním seznamu voličů vedeném na Generálním Konzulátu Chicago, že jim zde také bude umožněno volit.

K samotným volbám je nutné se dostavit s platným cestovním pasem České republiky, nebo platným občanským průkazem České republiky. Pokud nemáte jeden z jmenovaných platných dokladů, upozorňujeme Vás s dostatečným předstihem, abyste si co nejdříve na našem úřadě požádali o cestovní pas.

Informace k podání žádosti o cestovní pas naleznete na našich webových stránkách http://www.mzv.cz/chicago/cz/konzularni_informace/cestovni_doklady_cr/index.html .

Pokud jste změnili adresu pobytu a plánujete se zúčastnit voleb na území ČR nebo jiného státu, popřípadě jste změnili jméno, příjmení, stav, anebo chcete požádat o vyškrtnutí ze Zvláštního seznamu voličů vedeném na GK Chicago, prosíme Vás, abyste nás urychleně kontaktovali na níže uvedeném tel. čísle nebo e-mailu.

Informace o volbách Prezidenta ČR budou průběžně uveřejňovány na našich webových stránkách www.mzv.cz/chicago .

Pro více informací nás neváhejte kontaktovat.
S pozdravem,

Monika Angelovičová
konzulární referentka

Consulate General of the Czech Republic
205 N. Michigan Ave., SUITE 1680
Chicago, IL 60601
phone: 312-861-1037/108
fax: 312-861-1944
consulate_chicago@mzv.cz
www.mzv.cz/chicago

Dopisy čtenářů

Ze vzájemné korespondence odběratelů Hasů národa.

15. srpna 2012

Milý příteli Lu Hromádko,

vzhledem k mému věku 91 let zpomaluji svou činnost, proto jsem s delší dobu neozval. Přesto mám zájem o to, co se děje ve staré vlasti. By jsem zklamám zprávou výzkumu o vzrůstu ateismu. Zjistili, že nejvíc ateistů má komunistická Čína, druhá je Severní Korea a třetí Česká repu blika! To je k pláči!

Je těžko chápat, jak během dvou generací lidé ztratili víru v Boha. Bv to jen vliv komunismu, či zájem jen o materální blahobyt? Prezider Václav Havel při své návštěvě v USA roku 1992 to posoudil: „Be vnějšího tlaku se mravy krajanů uvolnily. Společnost se osvobodila pol ticky, ale v některých ohledech se chová hůř než když byla v zajetí. Proto teď vládne nepoctivost a sociální nenávist. Lidé ve vládě zapo mínají, že vrchol moudrosti je v zachovávání Božích přikázání, jako vzo pro spořádanou společnost. Je nutné povzbuzovat lidi doma pro návrat k katolické víře, jak to činí vlivní lidé jako Václav Vostřez v Kanadě. T jistě máš styk s dobrými lidmi ve vlasti, povzbuzuj je, aby pomáha k náboženské obrodě. Naši národní patronové v nebi jsou jistě ochotni s za národ přimlouvat u Božího trůnu.

S přáním Boží ochrany

Petr Pohorský, California

21. srpna 2012

Vážený a milý příteli Pohorský,

děkuji Vám za Váš milý dopis ze dne 15.srpna. Jsem o hodně mladš 2. září mi bude 86 let. Přál bych si, dá-li všemohoucí Bůh, kdybych s dožil požehnaného věku jako Vy, 91 let a aby mi to myslelo jako Vám.

Se vším co píšete ve Vašem dopise 100% souhlasím. Lidé v Čechác se spustili Boha a mají zájem jen o materiální blahobyt. Když jim t nevyjde jak by chtěli, i přes to, že mají auta, chaty, chalupy a jezdí n lyže do Alp a v létě do Egypta, na všechno nadávají. Správně píšete, ž společnost se osvobodila politicky, ale v některých případech se chov hůř než když byla v zajetí. Prezident Václav Havel při své návštěv v USA v roce 1992 posoudil nebo prohodil, že „bez vnějšího tlaku mrava krajanů se uvolnily. Prostě teď vládne nepoctivost a nenávist. Nechci prezidenta Václava Havla kritizovat, ale zdá se mi, že on mě možnost, když byl u vesla, zastavit nepoctivost, krádeže a tunelování potrestat lidi, kteří se nechovali dobře v době komunistické nadvlády Nezaszavil, nezrušil komunistickou stranu, dokonce nechal komunistick soudce, kteří soudili za komunistické nadvlády, aby opět vládli v dob éry prezidenta Havla. Mám dojem, že Havel měl „fešácký“ kriminál proto proti komunistům nic neudělal. Kdyby Havel hned v začátcích nebyl slabý, mohlo to být dnes u nás doma lepší. Pozdě je bycha honit Neměli však asi v té době nikoho lepšího než byl Havel, a tak mají c chtěli anebo chtějí.

Jak píšete, „je těžko chápat, jak během dvou generací lidé ztratili ví v Boha.“ Koho to byl vliv? Komunismu, či zájem jen o materiáln blahobyt? Asi obou dvou. Vážený pane Pohorský, Váš dopis je tak dobr a rozumný, že by zasluhoval, aby byl otištěn v Hlasech národa, proto h zasílám Mons. Dušana Hladíkovi do Chicaga.

Vše nejlepší Vám přeje Váš

Lubomír Hromádka, Washington D.C.

Nebe je skutečné

MUDr. Eben Alexander

Eben Alexander by se nikdy nevydal na cestu k historce, kterou dnes sám vypráví: „Onen svět existuje, já sám jej viděl". Eben, neurochirurg na univerzitě Harvard, syn neurochirurga, vždycky věřil jen ve vědu a vědecké poznání. To byla jeho víra, vytvořená ze skutečnosti a dokazatelných teorií. Po celá léta to tak šlo, přímo jako vlak na kolejích, byl si jist svým vědomím. Až do té doby, kdy upadl do komatu a uviděl onen svět. Matrikový křesťan Alexander napsal knihu s příznačným titulem „Proof of Heaven" (Důkaz nebe či ráje), která vyšla 23. října. Všechno už vyprávěl v hlavním článku „Neewsweeku" to vydání má na obálce nápis „Heaven is real". Dostal bakteriální zánět mozkových blan a skončil v sedmidenním kómatu (bezvědomí). Dr. Eben vysvětluje: „Onen zvláštní druh kómatu zhasl lidskou část mého mozku - „neocorteccia" (nová mozková kůra). Bakterie Ecoli pronikly do mé mozkomíšní tekutiny a požíraly můj mozek." Pak neurochirurg předává slovo člověku a pokračuje: „Ocitl jsem se v nezměrném prostoru mnohem vyšším než mraky, zalidněnném průzračnými a jiskřivými bytostmi. Zkušenost, kterou jsem prožil byla tak hluboká, že mi dala vědecký důvod, abych věřil, že existuje vědomí po smrti" – A to pochopitelě ohromuje. „Vědecký důvod". Ne jenom nějaké vyprávění, nijak nové tohoto druhu, o tomto argumentu byla napsána svědectví, vyprávění, knihy a byl natočen i film. Ale nikdy dosud to nezakusil a neuvěřil tomu neurochirurg. Paradox, který donutil jeho kolegy, aby se vyšplhali nahoru na něho pro definice, a vyvrácení, aby zničili vzpomínky a minimizovali pocity. Doráželi na něho záplavou otázek; byly to tytéž, které kladl sám, pacientovi, kterého považovali za popleteného. Nedostatek ozónu v mozku? Ne. Halucinace jím samým vyvolané? Ne – je jeho pevná odpověď. Nedá se přesvědčit – tentokrát – rozumnými pochybami a matematickými jistotami. „Pokud já vím, nikdo dosud nenavštívil tuto paralelní dimenzi, zatímco jeho mozková kůra byla naprosto vyřazena z provozu a zatímco jeho tělo bylo podrobeno pečlivému klinickému pozorování, jako tomu bylo v mém případě během sedmi dnů kómatu (bezvědomí). Obvykle se říká, aby se vysvětlilo vyprávění zkušeností na hranicích smrti, že tyto chvíle jsou následkem minimálních, dočasných nebo částečných špatných fungování mozkové kůry." – A odpovídá lékař: „Podle současné lékařské teorie bych ani v nejmenší míře nemohl být při vědomí ve stavu, v jakém jsem byl, natož, abych mohl vykonat neuvěřitelně živou a logickou odysseu, jako byla ta, kterou jsem prožil." Kdo si nyní troufá uvést v pochybnost slovo neurochirurga?

„V oněch dnech jsem navštívil jakési království vytvořeném z mraků, vyšší entitu (jsoucnost), zatímco božský vítr mi říkal, že jsem navždy milován a ctěn. Náramně dlouhé putování, nesmírně kladné." – Dnes se život doktora Ebena Alexandra radikálně změnil. Na nemocničním oddělení se setkává s pohledy nevěřících kolegů, kteří se na něho dívají se smíšeným soucitem. V kostele ale věci probíhají mnohem lépe: „vidí tam všechno novýma očima a zakouší novou univerzální lásku své cesty doprovázené světlem barevných oken, velebnými tóny varhan a obrazy Ježíše." Nakonec říká prostě: „Mám plán. Svolat jiné vědce, abychom společně nakreslili nový obraz skutečností, že mnohorozměrný vesmír je ve vývoji a v jeho středu je vševědoucí Bůh."

Ve vědecké obci nechybějí kritiky na článek, v němž Alexander líčí jak „letěl na křídlech motýla". Tato cesta s esoterickou příchutí musí být totiž považována – podle lékařů – jako ty ostatní: za fantastickou báchorku. Pro lékaře nijak nezavážilo, že ji vypráví přední neurochirurg. Onen svět je pro ně plodem obrazotvornosti. A ostatně není o tom žádný důkaz A jako všichni, i Alexander je nedobrovolně ovlivněn obrazem ráje, který nám byl vykreslen v knihách, na obrazech, na televizních obrazovkách, v katechismech, světskou i chrámovou hudbou. Prostě nikdo nezmění názor.

Il Giornale 11.10 2012
Manila Alfano – Il chirurgo uscito dal coma: Vi spiego com'é l'Aldilá

Překlad : Josef Koláček SJ

MLADÝM

Můj objev:

měsíční svatá zpověď

Svátost smíření jsem přijímal dost nepravidelně – vlastně jen tehdy, když mě k tomu rodiče dostrkali nebo když některý z nich šel se mnou. Občas jsem od nich slyšel: Kdys byl naposledy u zpovědi? Když ze mě vylezlo, že je to už víc než tři měsíce, řekli mi, že je to ostuda takhle to zanedbávat. To jsem si zvlášť zapamatoval, a když jsem své hříchy nebyl vyznat tři měsíce a víc, tak jsem se pak už před knězem styděl a dál jsem to odkládal. Naštěstí pak přišly Vánoce nebo Velikonoce a já jsem alespoň před nimi, ač nerad, šel. Většinou na poslední chvíli těsně před Štědrým dnem. Přece jen si však z té doby jasně pamatuji jednu věc: jaká to byla úžasná úleva, když jsem mohl po řadě měsíců své hříchy nechat ve zpovědnici a vracel jsem se domů po hodně dlouhé době opět s čistou duší.

Když mi bylo šestnáct, přišel do naší farnosti nový kaplan. Začal nás zvát jednou za čas na tematická posezení pro mládež. Jedno bylo věnováno svátosti smíření. Přišla řada i na to, jakou máme zkušenost s tím, jak často ke zpovědi chodit. Já sám jsem si své zkušenosti nechal pro sebe, ale o to pozorněji jsem poslouchal ty, kteří se odvážili něco říct. Poslouchal jsem a doslova čučel. Kdyby to říkal pan kaplan, tak by mě to tak nezaujalo, protože od něho bych to celkem čekal. Jenomže ne on, ale několik mých kamarádů a kamarádek dost shodně vyprávělo o tom, že když se snaží chodit ke zpovědi pravidelně jednou za měsíc, tak cítí v srdci pokoj, věci se jim daří a je to něco úplně jiného, než když někdy vypadnou z rytmu. Dodneška si pamatuji, jak někdo říkal, že už po měsíci a půl cítí, že to není ono. Pro mě to bylo jak z jiného světa. Za prvé jsem snad nikdy neslyšel, že by bylo dobré chodit ke svaté zpovědi každý měsíc, že se něco takového doporučuje – možná to bylo tím, že jsem při kázáních nedával moc pozor a náboženství nám často odpadlo – pan farář měl hodně pohřbů. A za druhé mě zaujalo, jak někteří kamarádi mluvili o zpovědi úplně jinak. Ne že je to ostuda, když tuto povinnost člověk zanedbává (tak jsem o tom byl zvyklý uvažovat já), ale že je tato svátost nádhernou možností, kterou máme a kterou stojí za to dobře využívat, a že to člověku v životě úžasně pomáhá. A mluvili o tom tak, že se mi zdálo, že to myslí úplně vážně a že to mají vyzkoušené!

Dost často jsem se pak k tomu, co říkali, vracel. A asi po dvou letech jsem se začal snažit to dělat také tak. A mohu potvrdit, že ten jeden měsíc je opravdu ideální doba. Jednak, když se ke svátosti smíření připravuji, tak ten měsíc si ještě docela dobře pamatuji, co jsem dělal a co jsem naopak nedělal. A také je to taková doba, kdy už se začíná pomalu vytrácet to dobré, pro co jsem se při poslední svaté zpovědi rozhodl – už je to takové zaprášené, a když se to neobnoví, je to pryč. Pak už ani nevím, o co jsem se vlastně chtěl snažit. Což se mi bohužel někdy ještě stává, když zase odkládám... Ale co jsem objevil, je, že to odkládání není ostuda, ale škoda. Pro mě i pro mé okolí.

Pavel – podle Milujte se 21/2012

* * *

Čas dušičkový, kdy se modlíme za zemřelé a také myslíme na to, že nás jednou Pán povolá k účtování i blížící se Advent je příležitostí ke svaté zpovědi. – Neodkládejme ji!

Blahoslavený Karel I. Rakouský, poslední český král

Blahoslavený Karel I. Rakouský

V listopadu 1916 se Karel Habsbursko-Lotrinský stal posledním panovníkem Rakouska-Uherska, a tím i posledním českým králem.

Nečekané proroctví Svatého otce

Před svatbou s Karlem Habsbursko-Lotrinským v roce 1911 jela jeho snoubenka Zita do Říma. Chtěla si vyprosit na soukromé audienci u papeže Pia X. požehnání pro nastávající manželství. Při audienci Svatý otec nečekaně prohlásil – i když se ho Zita snažila opravit, – že uzavře sňatek s příštím rakouským císařem, který bude Boží odměnou za to, co Rakousko vykonalo pro Církev, a stane se pro zemi zdrojem požehnání – toto požehnání se však úplně projeví až po jeho smrti. Ve chvíli, kdy tato prorocká slova Pius X. pronesl, však nic nenasvědčovalo tomu, že by se Karel mohl stát císařem! Nebyl totiž přímým následníkem trůnu.

Boží plány byly jiné než lidské odhady

Ano, podle všech lidských předpokladů se nepočítalo s tím, že by Karel Habsbursko-Lotrinský někdy nastoupil na panovnický trůn. Jenomže 28. června 1914 po atentátu v Sarajevu přišla nečekaná smrt následníka trůnu arcivévody Františka Ferdinanda d'Este. Když pak 21. listopadu 1916 umírá císař František Josef I., stává se Karel posledním panovníkem Rakouska-Uherska, a tím i českým králem.

Panovník, který měl rád českou zemi

Právem můžeme být hrdi na to, že naše země měla takového vládce. Nejenže mluvil dobře česky, ale českou zemi znal, měl ji rád a strávil zde několik let svého poměrně krátkého života. Rád pobýval v Praze, v Brandýse nad Labem, ve Staré Boleslavi... Dokonce jeden čas uvažoval o možnosti azylu v Brandýse nad Labem poté, co bude muset ustoupit z císařské pozice, a v roce 1917 místní zámek ze svých soukromých prostředků koupil.

Jan Pavel II. a jeho vztah k blahoslavenému Karlovi

Když se o řadu let později jiný papež, tentokrát Jan Pavel II., setkal s bývalou císařovnou Zitou, vdovou po císaři Karlovi, řekl jí: „Jsem šťasten, že mohu pozdravit panovnici svého otce." (V letech 1795–1918 byl polský Krakov s výjimkou let 1815–1846 pod rakouskou vládou. – pozn. red.) Právě tento papež s radostí blahořečil Karla Rakouského na konci svého pontifikátu 3. října 2004. Měl k němu dokonce i určitý osobní vztah – dostal po něm své křestní jméno. Otec budoucího papeže dal prý svému synovi Karlovi Wojtyłovi jméno i na památku tohoto císaře, od kterého jako důstojník 56. pěšího pluku c. a k. armády získal za statečnost medaili s panovníkovým portrétem.

Těžký porod

Kdo tedy byl Karel – náš poslední če ský král – a jaký byl jeho osud? Narodi se 17. srpna 1887 na dolnorakouském zámku Persenbeug (na Dunaji, mez Vídní a Lincem) rodičům arcivévodov Ottovi Habsburskému, synovci císař Františka Josefa I., a Marii Josefě Saské dceři pozdějšího saského krále. Poro byl velmi těžký. Bylo třeba hledat i nad přirozenou posilu, a tak byla do místno sti rodičky přinesena Nejsvětější svátost Dítě bylo pokřtěno 19. srpna biskupem ze St. Pölten a dostalo sedm jmen: Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Maria.

Dělali vše pro záchranu obou životů

Zdravotní stav maminky Marie vša byl velmi vážný, a tak tři dny po porodu přijala svátost nemocných. Její manže Otto se vydal na prosebnou pouť d nedalekého poutního místa Maria-Tafe a její otec přicestoval z Drážďan v do mnění, že jeho dcera umírá. Díky vše stranné péči a mnoha modlitbám vš nakonec dopadlo dobře a matka i novo rozený syn se uzdravili. Rodina poby vala tam, kde otec Otto sloužil u růz ných posádek – v Brně, Praze, Šopron Pokud ho rodina nedoprovázela, žil matka střídavě na zámku Persenbeug č ve vile Wartholz v Reichenau.

Výchova v katolickém duchu

Výchovu malého Karla vedla zejmén maminka Marie Josefa. Byla zbožná hodná, pokorná a trpělivá. Chlapce vy chovávala vědomě v katolické víře Každý den jej brala s sebou na mši sva tou. Do pěti let jí pomáhala chůva. Na boženskou výchovu později převzal I Geggerle a biskup Marschall. Ten by velkým zastáncem sociálního učení Cí kve a vštěpoval ho Karlovi. Byl veden lásce k bližním a k dobročinnosti. Stara se například o malou zeleninovou za hrádku a její výtěžek pak mohl věnova

Arcivévodkyně Marie Josefa se synem Karlem

chudým ve svém okolí. Rád často obdarovával potřebné vlastními věcmi. A tak se v tomto ovzduší víry a přejícnosti, aniž by to kdo tušil, vhodně utvářelo srdce budoucího panovníka.

České období

V září 1905 započal jeho vojenský výcvik u 7. dragounského pluku v Chudeřicích (dnes součást Bíliny) v severních Čechách. Dne 12. listopadu 1906 přerušil vojenskou službu, aby nastoupil dvouleté studium na Karlo-Ferdinandově univerzitě v Praze (dnes Univerzita Karlova – pozn. red.). Karel nedocházel na přednášky, ale profesoři ho navštěvovali na Pražském hradě, kde tehdy pobýval. Studium ukončil právnickými zkouškami dne 14. března 1908. Od toho roku pokračoval ve vojenské službě v Brandýse nad Labem.

Novomanželé putovali k Panně Marii

Po Karlově velkolepé svatbě s princeznou Zitou Bourbon-Parmskou (21. října 1911) se novomanželé vypravili do Mariazell, aby se tam u Matky Boží modlili za své manželství. Prosili také o sílu ke zvládnutí všech svých budoucích úkolů. Po svatební cestě žili několik měsíců v Brandýse nad Labem, po Karlově přeložení pak odešli do obce Kolomyje ve východní Haliči nedaleko ruských hranic. Po těžkém otřesu mozku, který utrpěl po pádu z koně, byl Karel převelen do Vídně a 20. listopadu 1912 se ve vilce Wartholz v Reichenau narodil prvorozený syn Otto. Po něm následovaly postupně další děti, celkem jich Karel a Zita měli osm, včetně nejmladší Alžběty, která se narodila až po otcově smrti.

Hrůzy války

Mladá rodina žila celkem poklidným životem do okamžiku, kdy byl v Sarajevu spáchán atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este. Karel se tak stal bezprostředním následníkem trůnu. V září 1914 dorazil na frontu v Haliči. Z pověření císaře vykonal inspekci všech oddílů. Hovořil s vojáky bez ohledu na hodnost. Císaře Františka Josefa upozornil na hrozbu, že se válka může změnit na dosud nevídané krveprolití. A právě v době, kdy mohlo Rakousko se svými spojenci dosáhnout významných vítězství, chtěl Karel zahájit mírová jednání. V rozhovoru s rakouským ministrem zahraničí hrabětem Leopoldem Berchtoldem z Uherčic dal nepokrytě najevo svou nespokojenost, že dosud nebyl vypracován žádný mírový program. Podle jeho mínění bylo třeba nastoupit tuto cestu v každém případě, ať už půjde o vítězství, nebo o porážku. Na bojištích zažil osobně hrůzy války a hluboce jim to otřáslo. Snažil se zbytečně neprolévat krev svých vojáků, proto mnohdy brzdil to či ono rozhodnutí.

Z vůle Boží císařem

Netrvalo dlouho a Karel musel usednout na císařský trůn, který se uvolnil smrtí Františka Josefa dne 21. listopadu 1916. Vlády se ujal jako císař Karel I. Posvátnou hodnost panovníka přijal s vědomím osobního povolání od Boha jako posvátný úkol, jako následovník Krista a v láskyplném darování svého vlastního života. Byl skutečně pevně přesvědčen, že korunu mu svěřil Bůh. Na základě tohoto přesvědčení měla pro něj královská korunovace v Maďarsku velký význam. Padesát let po této události na ni vzpomínala jeho manželka, císařovna Zita, takto: „Věc, která na nás oba zapůsobila nejvíce z celého obřadu, byl dojemný liturgický aspekt všeho – hlavně přísaha, kterou král vykonal obrácen k oltáři před svým pomazáním, v níž sliboval, že bude zachovávat spravedlnost pro všechny a usilovat o mír. Tento posvátný slib daný v katedrále byl přesně politickým programem, který chtěl z trůnu uskutečňovat. Oba jsme to cítili tak silně, že téměř žádná slova nebyla mezi námi nutná."

Zdědil válku

Bolestné pro něj bylo, že převzal zemi ve válce. S válkou nesouhlasil, její začátek neměl možnost ovlivnit, ale jako panovník ji na konci roku 1916 „zdědil". I když to bylo pro něho nebezpečné, trávil hodně času na frontě v předních liniích. Snažil se zmírnit utrpení vojáků,

Svatba arcivévody Karla s arcivévodkyní Zitou Bourbon-Parmskou, nechyběl ani císař František Josef I.

na Sibiři, a Vídeň neměla prostředky na zaplacení jejich návratu. Papež si po jejich žádosti vzal na starost náklady na repatriaci zajatců až po Vladivostok. Požádal o pomoc i švýcarský a americký Červený kříž. Takto, rok po zhroucení monarchie, několik stovek nešťastníků vděčilo za svou záchranu císařskému páru. Ze Švýcarska se Karel, povzbuzován mnoha politiky, vojáky, prostými občany a také papežem Benediktem XV., pokusil vrátit do Maďarska, aby zde obnovil monarchii. Když však viděl nebezpečí krveprolití, raději ustoupil a nešel do střetu. Odchází do exilu na ostrov Madeira, kam s manželkou připlul 19. listopadu 1921.

Důvěra a vděčnost v nepříznivých situacích

Těm, kteří v těžkých hodinách stáli na jeho straně, řekl: „I když to ztroskotalo, musíme děkovat Bohu, protože jeho cesty nejsou naše cesty." Ačkoli byl císař Karel přinucen odejít do exilu a na Madeiře pak musel kvůli finanční tísni přestěhovat svou rodinu do přelidněné vily na kopci nedaleko města Funchalu, udržel si pozitivní postoj k životu a veselou povahu. Říkal: „Daří se nám nezaslouženě dobře." Ani v těchto stísněných podmínkách neztrácel odhodlání: „Jsem Bohu vděčný za všechno, co na mě sesílá." Podle Kristova příkladu ochotně přijal vlastní kříž za své národy. Obětoval své utrpení Ježíši Ukřižovanému: své vyhnanství, obavy o blaho své vlasti a národů, starost o svou rodinu, které chyběly potraviny, lékařské potřeby a která žila ve vlhkém, studeném, nedostatečně zařízeném domě.

Závěr korunuje celý život

Při pobytu na Madeiře začal vnímat, že Bůh chce po něm oběť nejvyšší – oběť života za své národy. Jednou se o tom zmínil své manželce Zitě a řekl: „A já to udělám!" Zanedlouho se nachladil, když se vypravil do Funchalu pro dárky k synovým narozeninám. Musel ulehnout se zápalem plic. Několik dní před smrtí se Zitě svěřil: „Chci ti teď jasně říci, jak to se mnou je: vždy jsem se snažil rozpoznat Boží vůli a jednat v plném souladu s ní." Pod polštářem měl od počátku nemoci obrázek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v ruce držel kříž. Umírá 1. dubna 1922 posílen Svatou Eucharistií před vystavenou Nejsvětější svátostí se slovem „Ježíši!" na rtech. Nebylo mu ještě ani 35 let. Na jeho pohřeb přišlo 30 000 lidí. Je pohřben v poutním kostele Nossa Senhora do Monte na Madeiře. Jeho srdce bylo podle staré habsburské tradice vyňato a je uloženo v urně v Loretánské kapli v klášteře Muri ve švýcarském kantonu Aargau. Anglický spisovatel Huber Vivian napsal: „Karel byl velký vůdce, posel míru, jenž chtěl zachránit svět od roků války. Státník, jenž dával naději na záchranu svého lidu navzdory komplikovaným problémům v říši. Král, jenž svůj lid miloval nade vše, statečný muž, ušlechtilá duše, vznešený člověk, svatý, z jehož hrobu vychází požehnání." Kaple blahoslaveného Karla I. Rakouského s jeho relikvií se nachází také v poutním chrámu Nanebevzetí Panny Marie v blízkosti Palladia země české ve Staré Boleslavi.

Císař Karel I. s manželkou Zitou při polní mši svaté na nádraží na předměstí Budapešti před příjezdem do města, kde po plánovaném převrtu měl Karel převzít opět královskou moc.

Svatost nadřízených je spásou podřízených

Existuje rčení: „Svatost nadřízených je spásou podřízených." (Peter Bimbo Beňadík) Je hluboce pravdivé. Příklad svatého Václava a svaté Ludmily ukazuje, že hned na počátku našich státních dějin takovéto osobnosti existovaly. Ale i blahoslavený císař Karel I. Habsburský je pro nás tichou výzvou k následování. Vyprošujme naší zemi další politiky pevně zakotvené ve víře.

Státník, který bral svou víru vážně

Byl katolíkem, který svou víru bere vážně. To pak ovlivňovalo celý jeho život, každé rozhodnutí a pohled na vše co přicházelo. Byl především křesťanem skutků, ale tyto skutky vyrůstaly z hluboké osobní zbožnosti. Svou rodinu zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a později i svatému Josefovi. Snažil se pravidelně přijímat svátost smíření.

Mše svatá – začátek dne

Den začínal mší svatou. Kněz P. Marcus Carnot vzpomínal, jak císař Karel při svém vyhnanství ve Švýcarsku bez ohledu na počasí byl vždy včas na mši svaté. Během mše se do sebe pohroužil tak velikou intenzitou, že když do něho někdo strčil, vůbec to prý nevnímal.

S růžencem do bitev

S růžencem v ruce císař Karel duchovně bojoval bitvy svého života. Denně se jej poctivě modlil, dokonce i na frontě. Nevynechal by jej, ani kdyby se jej měl modlit pozdě večer. Později se ho modlil se svými dětmi a samozřejmě s manželkou Zitou.

Muž modlitby

Bez ohledu na to, kde se právě nacházel, vždy v poledne se pomodlil Anděl Páně. Před každým jídlem pronášel požehnání. Často se stáhl do ústraní kaple, aby před Nejsvětější svátostí „promodlil" důležitá rozhodnutí. Často se též modlil litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, Panně Marii a svatému Josefovi. Pěstoval zbožnost k andělům, zvláště k archandělovi Michaelovi – ochránci před zlem.

Pevná důvěra v Boha

Čím byly životní podmínky tvrdší, tím víc Karel zůstával vyrovnaný. Jeho bývalý pobočník Rudolf Brougier o něm ve svých pamětech napsal: „Měl opravdovou víru v Boha, byl velkoryse laskavý, půvabně přívětivý, neúnavně věrný službě a měl mimořádné schopnosti pro vojenské vedení... Jeho odvaha a to, jak se nebál o svou vlastní bezpečnost, byla dobře známá a uznávaná (...) bylo to pro něj charakteristické, i když se stal císařem, a uchoval si to po celou dobu těch nejhorších časů. Na druhé straně cítil zodpovědnost za blaho svých podřízených." Karel napsal Benediktovi XV. Dne 28. února 1919: „Ve všech zkouškách, které na mne Boží Prozřetelnost seslala, jsem si zachoval přesvědčení, že jsem vždy plnil své povinnosti a v žádném ohledu jsem nechtěl nic než dobro pro své poddané, stejně jako větší slávu Boží a triumf naší svaté matky Církve."

Odpuštění

Míra ctností se měří i schopností odpouštět svým nepřátelům. P. Maurus Carnot, který se s císařem sblížil v jeho vyhnanství ve Švýcarsku, o něm prohlásil: „... sklidil nevděk, pomluvy, pronásledování, zapuzení. V těch mnohých hodinách, které jsem strávil s císařem, zneuznaným a zapuzeným, jsem nikdy, ani jednou jedinkrát, neslyšel jediné tvrdé slovo proti těm,

Blahoslavený Karel krátce po svém skonu

kteří mu zároveň s korunou chtěli uloupit i to, co nejchudšího horala dělá bohatším než mnohého pána – čest a dobré jméno. A přece těch modliteb za národy Rakouska, to zapomínání na sebe!" Také na smrtelné posteli Karel řekl: „Odpouštím všem svým nepřátelům, všem, kteří mě pomlouvali, a všem, jejichž činy byly namířeny proti mé osobě."

Modlitba k blahoslavenému Karlovi Rakouskému

Blahoslavený císaři Karle,
Ty jsi ve svém životě přijal
nesnadnou službu panovníka
i tíživé úkoly jako pověření
od Boha a svěřoval jsi všechno
své myšlení, rozhodování
a jednání Trojjedinému Bohu.
Prosíme Tě, přimluv se za nás
u Boha a vypros nám důvěru
a odvahu i v nejtěžších situacích
našeho života, abychom
neklesali na mysli, ale abychom
věrně následovali Krista.
Vypros nám milost, ať jsou
naše srdce přetvořena podle
Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.
Pomáhej nám, abychom se
soucitem a s odhodláním
pomáhali chudým a potřebným
a neohroženě usilovali o pokoj
doma i ve světě. Ať naše životy
v každé situaci s důvěrou
vkládáme Bohu do rukou,
abychom mu mohli patřit
a k němu dojít jako Ty skrze
Krista, našeho Pána. Amen.

Na prahu věčnosti

Jen nereptat

Na smrtelné posteli řekl císař Karel své manželce Zitě: „Být naštvaný? Stěžovat si? Když člověk zná Boží vůli, všechno je dobré." A po chvíli: „Chci ti nyní říci zcela jasně, jak je to se mnou: Mým veškerým úsilím bylo vždy a ve všech věcech poznat co nejzřetelněji Boží vůli a plnit ji co nejdůsledněji." Po nějaké době zopakoval: „Jen nereptat!"

Ježíši, přijď !

Během císařových posledních okamžiků držel P. Zsambóki Nejsvětější svátost před jeho očima a v přítomnosti Eucharistie císař řekl svá poslední slova: „Buď vůle tvá, Ježíši, Ježíši, přijď!" Těsně po poledni se císařovo utrpení navždy skončilo. Se svým posledním vydechnutím zašeptal: „Ježíši!"

* * *

Biskup z Funchalu, v jehož diecézi na ostrově Madeira prožil blahoslavený Karel poslední část svého života, řekl: „Žádné misie tak účinně neposílily víru v mé diecézi jako příklad tohoto císaře v jeho křehkosti a jeho umírání."

Manželství, vzájemná pomoc na cestě do nebe

Když byl císař Karel I. Rakouský v roce 2004 prohlášen papežem Janem Pavlem II. za blahoslaveného, nestanovila Církev dnem jeho památky den jeho „zrození pro nebe", tedy úmrtí, jak bývá v tomto případě obvyklé. Památka blahoslaveného Karla se slaví 21. října – je to výroční den jeho sňatku se Zitou Bourbon-Parmskou. Tím je jasně zdůrazněn velký význam, který mělo manželství pro duchovní život blahoslaveného Karla.

Pomáhali si na cestě do nebe

Ač byl jejich sňatek dynasticky vhodným spojením, protože Zita Bourbon-Parmská byla dcerou posledního vládnoucího vévody z Parmy, a tedy odpovídající nevěstou pro rakouského arcivévodu, bylo jejich manželství zároveň svazkem spojeným skutečnou vzájemnou láskou i hlubokou katolickou vírou. „Teď si musíme vzájemně pomáhat do nebe," řekl Karel Zitě po jejich zasnoubení. „V Srdci Ježíšovu se opět sejdeme," zněla jeho slova k milované manželce, když v roce 1922 ve vyhnanství na ostrově Madeira umíral v jejím náručí.

S Boží pomocí...

Víra v Krista a věrnost Církvi byly hlavními vlastnostmi nejen Karlovými, ale byly charakteristické i pro císařovnu Zitu ve všech situacích jejího dlouhého a pohnutého života – když stála po boku svého manžela v jeho úsilí o ukončení 1. světové války a o reformy Rakouska-Uherska v duchu sociálního učení Církve, o které se Karel snažil, přestože převzal zemi uprostřed války; když spolu s ním podnikla nebezpečný pokus o restauraci monarchie v Maďarsku (a tím o záchranu Maďarska před komunistickou revolucí Bély Kuna); když trpělivě snášela strasti vyhnanství na Madeiře a bolest z manželova utrpení a smrti; když po desítky let bloudila Evropou a Amerikou z exilu do exilu. Když její manžel Karel zemřel, nebylo Zitě ještě ani třicet a čekala osmé dítě. Zůstala v exilu na dalekém ostrově téměř bez prostředků. Se svou situací se vyrovnala opravdu úctyhodně: vychovala děti v úctě k odkazu jejich otce, poskytla jim vzdělání a předala víru. Kromě jedné dcery, která zůstala neprovdána, všechny uzavřely sňatek s katolickými partnery a ani jedno z těchto manželství se nerozpadlo. Sama císařovna zachovala až do smrti věrnost zemřelému manželovi a nikdy se znovu nevdala. Když v požehnaném věku 97 let 14. března 1989 v klášteře v Zizers ve Švýcarsku zemřela, byla vdovou plných 67 let.

Tak jako manžel odpustila, a ještě pomáhala

Národy Rakouska-Uherska ji, jejího manžela a děti nejen vyhnaly, ale také oloupily o veškerý majetek a ponechaly s osmi sirotky zcela bez prostředků, a přece jim neváhala odpustit. Když chtěly Spojené státy americké po 2. světové válce vyloučit Rakousko z Marshallova

plánu kvůli tomu, jak jeho obyvatelé vítali Hitlera, byla to ona, kdo svou přímluvou u manželek členů Kongresu toto rozhodnutí zvrátila, a zajistila tak poválečnou hospodářskou pomoc pro Rakousko.

Probíhá proces blahořečení

V roce 2009 byl v diecézi Le Mans ve Francii zahájen proces blahořečení Boží služebnice Zity, manželky a matky, císařovny rakouské a královny uherské a české (viz www.beatification-imperatrice-zita.org). V současné době probíhá diecézní zkoumání a slyšení svědků. Pokud bude proces úspěšně završen, bude to v dějinách Církve mimořádný případ blahořečení či svatořečení panovnického páru – první od doby císaře svatého Jindřicha a jeho manželky svaté Kunhuty v 11. století.

Jana Balharová
P. Marek Dunda
Lucie Cekotová

Převzato z časopisu Milujte se 21/2012

Modlitba

Bože, náš nebeský Otče,
skrze ponížení svého Syna,
našeho Pána Ježíše Krista,
jsi vykoupil svět.
Ten, který byl Králem, se stal
služebníkem všech a daroval svůj život
jako výkupné za mnohé,
a proto jsi ho povýšil.
Prosíme Tě, aby Tvá služebnice
Zita, císařovna a královna, byla
pozvednuta ke cti oltáře Tvé Církve.
V ní jsi nám dal příklad neotřesitelné
důvěry ve Tvou Božskou Prozřetelnost
a příklad víry a naděje
tváří v tvář soužení.
Snažně Tě prosíme, aby se po boku
svého manžela, blahoslaveného
císaře Karla, stala Zita pro manžele
příkladem lásky a věrnosti a pro
rodiny průvodkyní po cestách pravé
křesťanské výchovy. Ať ta, která
za všech okolností otvírala své srdce
potřebám druhých, zvláště chudých
a potřebných, je pro nás všechny
příkladem lásky a služby bližnímu.
Dopřej nám na její přímluvu vyslyšení
této naší prosby (zde vyslovte svou
prosbu o milosti, které od Boha žádáte).
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.
1x Otče náš, 3x Zdrávas, 1x Sláva Otci
Podle: www.beatification-imperatrice-zita.org

Modlitební liga

Když bylo Karlovi sedm let,
pobývala rodina v uherské
Šoproni, kde řádová sestra
Marie Vinzentia o chlapci
nečekaně prohlásila, že je
nutné se za něho hodně modlit,
protože se stane císařem a bude
upřednostňovaným terčem
pekelných sil. Tak vznikl z lidí
blízkých Karlovu okolí modlitební
kroužek, který se postupně rozšiřoval.
Tato skupina se dále rozrostla
po jeho smrti a spojila se
v modlitební ligu.
Dne 1. června 1925 dostala
modlitební liga
církevně-právní schválení jako
zbožné sdružení, 11. září 1964
obdržela status církevního spolku.
V roce 2011 byla zřízena
v České republice zemská pobočka
Modlitební ligy.
Modlíme se za náš národ novénu
k blahoslavenému Karlovi
vždy od 21. října (památka
blahoslavého Karla)
a 9. května (den narození
jeho manželky Zity).

Kontakt na Modlitební ligu:
modliga@seznam.cz

Císařovna Zita s rodinami svých dětí, vnoučaty a pravnoučaty při oslavě svých 90. narozenin

God has Chosen to Work Through His Church and His People

Last week, I reflected on a recent Gallup Poll that found that the level of confidence in organized religion and the Church among Catholics was 10 percent lower than the expression of confidence on the part of Protestants.

As I noted last week, one might want to look closely at how the questions were formulated that led to these percentages. One might also look at the people questioned, with a focus on how many self-identified Catholics have little or no real connection to the Catholic Church.

But the poll shows an undeniable challenge to the Catholic understanding of the Church herself.

The very reason for the Church, and for God calling all men and women to Her, flows from two elements of how God has always chosen to work with the world and with each of us.

The first is this: God has always worked to unify His people and to bring them, together, to the fulfillment of His promises. Think back even to the Old Testament, and to the manner in which Moses was called to bring the people of Israel, together, to the freedom of the Promised Land. Then God sent the prophets and the judges to care for His people, together.

God could have given salvation and the fulfillment of His promises to us individually. But God's plan has always worked with His people as a whole.

The Church is the continuing manner in which God's love, His wisdom and, yes, His law, is given to His people in a unified and humanly structured fashion. Our individual salvation is not won by ourselves but is offered to us and mediated through the Church established by Christ.

While we must respond with our individual act of our own love and will for God, He desires that this be done in a context that Christ has established: the Church.

The second element of how God has worked with His people involves the use of humanity itself.

God could have saved and redeemed us by any manner of spiritual or mystical interventions. But time and again, God has demonstrated the goodness of creation by using it as the instrument of salvation.

God chose the man Moses to lead His people forth from slavery. God chose the woman Mary to be the means of Christ's entry into the world.

And that leads to the most singular example of God's use of our humanity, the human nature of Christ himself. Even as Satan tempted Christ at the beginning of his ministry to renounce his humanity in favor of more spectacular means of bringing salvation, Christ embraced our human condition, even to the cross itself. And how many, on Good Friday, lost confidence in Christ, seeing what they thought was his weak and defeated humanity crucified before them?

The long and short of it is this: our Catholic confidence in and love for the Church is in keeping with how God has consistently given Himself to the world and offered us salvation.

The combination of bringing us together as His people and the use of humanity points to the Church as God's chosen instrument of His love.

Because Christ established his Church, even to the proclamation of Peter as the Rock upon which Christ intended to build his Church, we need to love Her and have confidence in Her. We need to trust that even when we see the weakness or sinfulness of her members, Christ loves Her so much and is well able to guide Her in every age.

Our Catholic faith and understanding shows why Christ and his Church can never be separated. It is right for us to love the Church and to have confidence in Her.

By Bishop David J. Malloy
Observer August 3, 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

The Prokop Valley

Tiny Lake in the Prokop Valley

The city of Prague and its environs have been endowed by several wild landscapes such as the Šárka Gorge which we have featured previously. In this issue we will focus upon the deep and rugged valley of the Dalejský creek and the Prokop river cutting eastward from the medieval town of Řeporyje toward Hlubočepy, forming the Prokop Valley (Prokopské údolí). The two streams become confluent with Vltava near the Barrandov Bridge. Despite a road and a railroad running along much of its length, the valley retains an aura of primeval mystery as a walk along its tourist trail will disclose.

As we start our hike from the quaint riverside village on the path Ke Hřbitovu (Toward the Cemetery) we encounter houses built in the close proximity of some unusual rock formations. The Prokop Valley is today a protected area having been extensively quarried for limestone during the late 19th century. It represents the northern extremity of what is called the Czech Karst, a landscape of rugged limestone in which erosion of calcium carbonate by rainwater has produced characteristic fissures, sinkholes, caverns and underground streams. Inconsiderate quarrying for building materials has intensified this natural process as can be seen at the Jezírko (Tiny Lake), located opposite a tall brick chimney and formed in 1905 when underground water seeped into a manmade quarry.

Further along the trail at Klukovice are the Coral Caves, created naturally in what is a near vertical rock face, and containing evidence that primitive man once inhabited them. St. Procopius Cave (Svatoprokopská jeskyně) named after the Bohemian patron saint, was lost through quarrying in the 1880s despite it having contained mammoth, bison and lion remains from when it was used as a prehistoric shelter. Also in the area are sites rich in fossils, such as Boar Quarry and Kovářovic's Slope, as well as the Hemr Rocks (Hemrovy skály) formed by a volcano 430 million years ago when the area lay on the seabed. Prokop Valley is of particular interest to the paleontologists since its geological profile spans the Silurian and Devonian periods (443-359 million years B.C.), both part of the Paleozoic era that is marked by the appearance of seed bearing plants, amphibians and reptiles. The geology and prehistory of this region and other wild parks of the Czech Republic are present in the National Museum (Národní muzeum) at Wenceslas Square (Václavské náměstí) in Prague.

The mosaic of wood and Karst steppe scenery seen today in the Prokop Valley has existed since time immemorial. Natural forest has not developed here fully due to the activities of both ancient and modern man and as recently as a century ago much of the area was still without forest cover. With the gradual decline of local industry and quarrying, and protection of the area as a site of scientific interest, the woodland is slowly returning. However, it will be a long time before the ancient native forest recovers fully.

Průhonice park

Just off the highway leading southeast from Prague, only 10 miles from the city center, lies the village of Průhonice, famous for its picturesque castle and vast landscape park. The castle, oddly enough, is not open to the public, but is occasionally used by film makers. It is occupied by the Botanical Institute of the National Academy of Science, whose botanists have a phenomenal array of trees, shrubs and exotic plants at their disposal in the immense park where they work.

Průhonice Castle dates back to the Middle Ages, but the present building is a romantic structure designed in Czech neo-Renaissance style. It was built in the late 19th century by Count Ernst Silva-Tarouca, who was also responsible for the layout of the park which is in reality an arboretum or a huge botanical garden. It represents a major achievement of landscape design, with lakes, vistas, walks, an alpine garden and, above all, countless trees, both native and exotic. This green oasis, albeit man made, makes a welcome retreat from urban din and clatter as well as summer heat. *Tony Jandáček*

Photo on back page:
Průhonice Castle

